Rüzgaroğlu Masalı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, Rüzgâroğlu adında az konuştu, çok dinler bir adam varmış. Rüzgâroğlu, evli imiş. Beş yaşında Nuryüz adında bir oğlu, 4 yaşında Gülyüz adında bir kızı varmış.

Rüzgâroğlu ailesi o kadar zengin ve mutluymuş ki, iğne ucu kadar bile eksiği yokmuş. Rüzgâroğlu ava meraklı olduğundan hemen bütün günleri ormanda av peşinde geçermiş. Ceylan gibi güzel atına biner, yay gibi hızla giden iki köpeğini yanına alır, her attığını vuran tüfeğini de omuzuna asarak sabahları ava çıkarmış.

Günlerden bir gün, Rüzgâroğlu, yine her sabah ki gibi ormana avlanmaya çıkmış. Aramış aramış, avlayacak bir şey bulamamış. Hem biraz dinlenmek hem de atını sulamak için bir su başına oturmuş. Köpekleri yanına çömelmiş, hızlı hızlı nefes alırlarken, atı iştahlı iştahlı su içiyor, kendisi de ormanın güzelliklerini seyrediyormuş. Nasıl olmuşsa olmuş, o sırada Rüzgâroğlu'nun gözüne birdenbire bir geyik görünmüş. Geyiğin derisi güneş altında pırıl pırıl yanıyor, kara gözlerinin canlılığı uzaktan bile belli oluyormuş. Rüzgâroğlu, gözünü kırpmadan geyiğe bakıyor, geyik de hiç kımıldamadan onları süzüyormuş.

Rüzgâroğlu, bu fırsatı kaçırmamak için yerinden kalkıp hemen atına atlamış, geyiğin bulunduğu tarafa doğru hayvanını dolu dizgin sürmeye başlamış. Yay gibi koşan av köpekleri geyiği kovalıyor, Rüzgâroğlu da durmadan ateş ediyormuş.

Fakat o ne? Rüzgâroğlu silahındaki bütün kurşunları tükettiği halde; geyiği vuramamış. Her avı ilk atışta yere düşüren tüfenk, bugün kurşununu bir türlü hedefe ulaştıramıyormuş. Geyik kaçmış, bunlar kovalamışlar. Nihayet bir dağ başında geyik gözden kaybolmuş. Rüzgäroğlu, geyik acaba nereye kaçtı diye araştırıp dururken, uzaklardan bir ses işitmiş. Kimin olduğu belli olmayan bu ses, şöyle diyormuş :

Hey, Rüzgâroğlu, Rüzgâroğlu! Gençlikte zenginlik, ihtiyarlıkta fakirlik mi istersin? Yoksa gençlikte fakirlik, ihtiyarlıkta zenginlik mi ?

Rüzgâroğlu, geyiği aramaktan vazgeçmiş. Durmadan kulağında çınlayan bu sözleri düşünmeye başlamış. Hem gidiyor, hem de kendi kendine "acaba bu sözleri kim söyledi; ne karşılık versem" diyormuş. Böylece eve dönmüş. Otururken, yemekte hep bu sözleri düşünüyormuş. Hatta gece gözüne uyku bile girmemiş.

Ertesi sabah, Rüzgâroğlu yine ava çıkmış. Sağa koşmuş, sola koşmuş yine hiçbir kuş, hiçbir hayvan avlayamamış. Bir gün evvelki su kenarına gelmiş. Dinlenirken yine geyiği görmez mi? Kendi kendine "bu sefer şu geyiği kaçırmayayım" diye söylenerek hemen atına atlamış. Onun arkasına düşmüş. Bu defa daha çok kurşun attığı halde geyiği vuramamış. Bir gün evvelki dağ başında hayvanı yine gözden kaybetmiş. Çok geçmeden o yabancı ses duyulmuş:

Rüzgâroğlu! Rüzgâroğlu! Dinle beni: gençlikte zenginlik, ihtiyarlıkta fakirlik mi istersin? Yoksa gençlikte fakirlik, ihtiyarlıkta zenginlik mi?

Rüzgâroğlu'nun merakı büsbütün artmış. Etrafına bakınmış, görünürlerde kimseler yokmuş. Olduğu yerde kımıldamadan biraz beklemiş; sesi bir daha işitmemiş. Yine düşünceli düşünceli evine dönmüş.

İki gündür kendisini çok düşünceli gören karısı sormuş:

Rüzgâroğlu, derdin nedir? İki gündür seni pek düşünceli görüyorum. Halbuki bugüne kadar hiç üzüntü çekmedik. Hiçbir şeyimiz eksik değil. Rahat, mutlu yaşıyoruz. Düşünceni bana da söyler misin?

Rüzgâroğlu, hayat arkadaşına gördüklerini, duyduklarını bir bir anlatmış. O zaman karısı:

Bunda düşünecek ne var, demiş, insan sonu, ihtiyarlığını, çalışamayacak zamanını düşünmeli. Yarın ava gittiğin zaman o ses sana yine aynı şeyi sorarsa "gençlikte fakirlik, ihtiyarlıkta zenginlik isterim" diye karşılık ver!

Rüzgâroğlu, karısının sözlerini doğru bulmuş. Ertesi gün avda yine aynı geyiğe rastlamış. Arkasından birçok defa ateş ettiği halde avlayamamış. Yine her zamanki ses duyulmuş:

Rüzgâroğlu! Rüzgâroğlu! Gençlikte zenginlik, ihtiyarlıkta fakirlik mi istersin, yoksa gençlikte fakirlik, ihtiyarlıkta zenginlik mi?

Rüzgâroğlu, hemen karşılık vermiş:

Gençlikte fakirlik, ihtiyarlıkta zenginlik daha iyi!…

Sonra, ormandan dönmüş, evinin yolunu tutmuş. Yolda gelirken, köpeklerden biri dereyi geçememiş, boğulmuş. Rüzgâroğlu köpeğinin ölümüne üzülüp dururken, bu sefer de atı zehirli bir ot yiyerek ölmez mi? adamcağızın kederi büsbütün artmış, ama, ne yapsın? Tek köpeği ile yoluna devam ediyormuş. Eve yaklaştıkları zaman, komşu evlerden birinin damından düşen bir kiremit bu sefer de öteki köpeği cansız olarak yere sermiş.

O zaman kadar üzüntü, dert nedir bilmeyen Rüzgâroğlu, saçı başı dağınık, gözleri yaş içinde kendini eve dar atmış. Durumu öğrenen karısı da ağlamaya başlamış. Gece, yemek yemeden, su içmeden yatmışlar ama, gözlerine uykunun damlası bile girmemiş. Sabahı dar etmişler.

O gün hava çok fena imiş. Hem şiddetli bir fırtına esiyor, hem de yakınlara şimşekler düşüyormuş. Şimşeklerden biri köşkün civarındaki kuru otları tutuşturmuş. Derken yangın büyümüş, köşkün etrafını sarmış. gaz açıp kapayıncaya kadar köşkün saçağını alev almış. Fırtınanın şiddetinden koca köşk bir anda ateşler içinde kalmış, kül olmuş gitmiş. Rüzgâroğlu, karısı ile çocuklarını güç halde dışarıya çıkarabilmiş. Ne eşya, ne para, ne de giyecek bir şey kurtaramadıkları için sokak ortasında öylece kalıvermişler.

Nuryüz'le Gülyüz durmadan ağlıyor, anneleri de onlarla birlikte gözyaşı döküyormuş. Babaları Rüzgâroğlu'nun da içi kan ağlıyormuş ama , belli etmemeye çalışarak :

Üzülmeyin, diyormuş, ne yapalım, oldu bir kere. Elbet yine çalışır, çabalar, ev bark sahibi oluyoruz. Yine eskisi gibi güzel günler geçiririz.

Koca köşk yanıp kül olduktan sonra fırtına durmuş, hava düzelmiş, güneş tatlı sıcaklığı ile etrafı ısıtmış.

Rüzgâroğlu, çocuklar, anneleri biraz kendilerine gelir gibi olmuşlar. Artık bu memlekette kalmanın faydası olmadığını söyleyerek oradan uzaklaşmaya karar vermişler. Yayan yapıldak, çırılçıplak yola düşmüşler.

Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler… Dereler tepeler aşmışlar, bir köye varmışlar. Orada bir çiftçinin yanına girerek tarlada iş görmeye başlamışlar. Dördü de kendilerine göre iş görüyor, akşama kadar tarlada tırpan sallayıp harmanda düven sürerek karınlarını doyurabiliyorlarmış.

Birkaç gün sonra orada iş kalmamış. Başka köye gitmek için yine yola koyulmuşlar. Kayalıklı yamaçlardan geçerek, dikenli otlardan atlayarak gün boyunca gitmişler, gitmişler… Çok geçmeden önlerine geniş bir çay çıkmış. Çay hiçbir yerden geçit vermediği için karşıya yüzerek geçmek

gerekiyormuş. Baba ile anne yüzerek karşı tarafa geçebilirlermiş ama, çocukları nasıl geçireceğiz diye düşünmeye başlamışlar. Rüzgâroğlu, ağaçlardan kalın dallar kırmış. Bunları ikişer, üçer yan yana getirip sazlarla bağlayarak küçücük iki sal yapmış. Nuryüz'ü birine, Gülyüz'ü de ötekine bindirmiş. Kendisi bir eliyle yüzerken öteki eliyle Nuryüz'ün salını çekiyor, karısı da aynı şekilde Gülyüz'ün salını sürüklemeye çalışıyormuş. Böylece çayın orta yerine kadar gelebilmişler. Fakat orta yerde suyun akışı fazla olduğundan Nuryüz'ün salı babasının elinden, Gülyüz'ün salı da annesinin elinden kurtulmaz mı? Çocuklar hem bağıra bağıra ağlıyor, hem de suya düşmemek için küçücük sallarına sıkı sıkı sarılıyorlarmış.

Bu durum karşısında anneleri de, babaları da ne yapacaklarını bilememişler. Çocukların salları suyun akıntısına kapılıp hızla uzaklaşıyormuş. Arkalarından gitseler yetişmelerine imkân yokmuş. Karşı tarafa geçtikten sonra karadan koşarak salın gittiği yeri bulmak için kuvvetli kuvvetli yüzmeye başlamışlar. Nefes nefese karaya çıktıkları zaman sallar çoktan gözden uzaklaşmış bulunuyormuş. Çay boyunca durmadan koşmaya başlamışlar.

Akşam olup hava iyice kararıncaya kadar koşmuşlar, koşmuşlar. Ne yazık ki, çocuklarına ait en ufak bir iz bulamamışlar, onların seslerini işitememişler.

Başlarına gelen bu son felâket karşısında ne yapacaklarını şaşırmışlar. Geceyi ormanda, bir ağaç üzerinde geçirmişler.

Ertesi gün yine yola çıkmışlar. Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler… Dağlar taşlar aşıp kuşlar kurtlarla düşe kalka yol almışlar. Her uğradıkları köyde zengin bir adamın yanına uşak girerek karın tokluğuna akşamlara kadar çalışıyorlarmış. Birkaç gün sonra orada da iş kalmayınca tekrar yola çıkıyor, yorgunluktan ayakları yürüyemez hale gelinceye kadar gidiyor, gidiyorlarmış…

Yine bir gün köyün birine gelmişler. Orada birkaç gün çalıştıktan sonra tam köyden ayrılacakları sırada, padişahın baş yaveri adamlarıyla birlikte gelmez mi?

Baş yaver, sarayda hizmet gördürmek için köylerden güzel kızlar topluyormuş. Rüzgâroğlu'nun karısını da sarayda aşçılık yapmak üzere alıp götürmek istemiş. Rüzgâroğlu, kadını kendisiyle birlikte dağ taş dolaştırmaktansa onun rahat bir yerde çalışmasını daha uygun bulmuş, razı olmuş. Kalmış tek başına…

Rüzgâroğlu, ondan sonra, şu köy senin, bu köy benim demiş, yıllarca dolaşmış. İş buldukça çalışmış, karnını doyurmuş. İş bulamadığı gün aç kalmış, ses çıkarmamış. Böylece aradan tam yirmi sene geçmiş.

Rüzgâroğlu, bazen eski mutlu günlerini hatırlar, karısı, çocukları, köşkü, atı, köpekleri gözü önüne gelince derin derin içini çekermiş. Bir gün yine eski halini bulacağına inanıyor, hiç yorulmadan, bıkmadan çalışıyormuş.

Böylece uzun yollarda günlerce yol almış. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda büyük bir şehire varmış.

Rüzgâroğlu o kadar acıkmış, o kadar acıkmış ki, neredeyse yere yıkılıp kalacakmış. Bir fırın bulup bir parça ekmek istemek için saatlerce dolaşmış. Fakat ne koca şehirde bir kimseye rastlamış ne de bir fırın bulabilmiş. Bu kadar büyük bir şehrin boş olmasını bir türlü aklına sığdıramıyormuş. Sağa sola bakınıp dururken gözüne bir fırın ilişmiş. Hemen koşmuş. Kapısı açık, ekmekleri meydanda olduğu halde fırında kimsecikler yokmuş. Açlıktan neredeyse ölecek bir duruma gelmiş olan Rüzgâroğlu, başında sahibi bulunmayan malı almanın hırsızlık olduğunu düşünerek ekmeklere elini sürmemiş. Nerede ise gelirler, kendilerinden isterim diye düşünerek fırının önüne oturmuş, baygın bir halde

beklemeye başlamış. Meğer o gün memlekette padişah seçimi varmış. Memleketin töresine göre, padişah öldüğü zaman bütün halk şehrin meydanında toplanırmış. Talip kuşu uçurulur, kimin başına konarsa, o adam padişah seçilirmiş.

Rüzgâroğlu, fırının önünde baygın yatarken, şehrin meydanında da bir talih kuşu uçurulmuş. Yüzlerce, binlerce insan, acaba kuş kimin başına konacak diye heyecanla kuşa bakmaya başlamış. Kuş, meydan üzerinde dönmüş, dönmüş, kimsenin başına konmamış. Meydandan uzaklaşıp şehre doğru uçmuş. Arkasından atlı bir gözcü göndermişler. Gözcü şehre girdiği zaman, talih kuşunu, fırın önünde baygın bir halde yatan ihtiyar Rüzgâroğlu'nun başında görmek mi? Gözlerine inanamamış. Fırına iyice yaklaşıp bakmış ki, talih kuşunun başına konduğu adam, üstü başı perişan, saçı başı dağınık, pis, zayıf bir adammış. Bir yanlışlık oldu diye düşünerek kuşu adamın üzerinden almış. Rüzgâroğlu'nu da :

Padişah seçilirken sen burada uyumaya sıkılmıyor musun?! diye paylayarak sürükleye sürükleye meydana getirmiş.

Talih kuşunu tekrar uçurmuşlar. Kuş, meydan üzerinde yine üç defa dönmüş, sonra gelip doğruca Rüzgâroğlu''un başına konmuş. Bazıları :

Oldu! Oldu! Diye bağırırken, bir kısmı da : Olmadı, olmadı, hak oyunu üçtür! Diye dayatmışlar. Talih kuşunu üçüncü defa uçurmuşlar. Bu sefer de gelip doğruca Rüzgaroğlu'nun başına konmuş. Bu durum karşısında artık hiç kimsenin sesi çıkmamış…

Bütün halk, yeni padişahın etrafında toplanmış, saray adamları hemen onu alıp götürmüşler. Güzelce yıkayıp temizledikten sonra karnını da doyurarak padişah elbiselerini giydirip tahtına oturtmuşlar.

Rüzgâroğlu, başına gelenleri düşündükçe kendi kendine gülüyor, gençliğinde avcılık yaparken ormanda duyduğu sesi hatırlayarak ihtiyarlıkta zenginliğin, rahatlığın, saadetin değerini daha iyi anlıyormuş.

O böyle düşünürken, başyaveri yanına girmiş :

Padişahım, demiş, sizden bir dileğim var :

Ferman buyurunuz da sizin en kıymetli askerlerinizden ikisini alayım. Kıymetli bir sandığımın yanında nöbet bekleteceğim…

Padişah izin vermiş, başyaver seçtiği iki askeri yanına alıp bir odaya götürmüş. Yerde duran uzun sandığı göstererek :

Bu sandıkta benim değerli bir eşyam var, demiş. Kimsenin çalmaması için başında bekleyeceksiniz !

Baş yaver gittikten sonra, iki asker sandığın başında bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başlamışlar. Sonra canları sıkılmış, birbirlerine hayatlarını anlatmaya karar vermişler. Askerlerden birisi, ötekine bütün başından geçenleri anlatmış. Sıra öteki askere gelmiş. O da : Benim adım Nuryüz, demiş. Vakti zamanında benim de bir annem, bir de babam vardı. Hem de çok mutluyduk. Kardeşimle güzel güzel oynar, vakit geçirirdik. Fakat talih ters döndü. Köşkümüz yandı. Hayvanlarımız öldü. Paralarımızı, eşyalarımızı tamamen kaybettik. Annemle babam bizi yanlarına alarak yola düştüler. Bir dereden geçerken bizi küçücük sallara bindirdiler. Sallar ellerinden kaçtı. Onları kaybettik. Bizi bir değirmenci görüp kurtardı. Kendi öz evlatları gibi baktı. Ben asker olup buraya düştüm. Kardeşim Gülyüz şimdi değirmende oturuyor, iş görüyor. Fakat annemizle babamızı çok özledik. Öldüler mi, kaldılar mı, kim bilir?

Nuryüz'ün gözleri yaşarmış. Arkadaşı onu teselli ederken, boğuk bir ses işitmişler. Birisi :

Ağlama! Ağlama oğlum! Ben buradayım, beni kurtar! diye inliyormuş.

Askerlerin ikisi de şaşırmışlar. Sesin nereden geldiğini anlamak için durup dinlemişler. Sonra arayıp taramışlar. Sesin sandıktan geldiğini anlayınca, herşeyi gözlerine alarak sandığı tüfeklerinin dipçiği ile, kamalarıyla kırıp açmışlar.

Çıka çıka içinden Nuryüz'ün annesi çıkmamış mı? Kadıncağız çok ihtiyarlamış, zayıflamış, yüzü solmuş ama, yine de ana – oğul birbirlerini tanımışlar. Öteki asker şaşkın gözlerle bunlara bakarken, ana – oğul çok uzun yılların hasretiyle birbirlerine sarılmışlar, öpüşmüşler.

Kadıncağızın anlattığına göre, başyaver kendini saraya aşçı olarak getirmiş ama, sonra onu böyle tutup sandığa kilitlemiş. Oğlunu tanıyıp da sesini çıkarmasaymış, kendisine cariyelik yapmayı kabul etmediği için başyaver onu denize attıracakmış.

Başyaverin yeni bir oyununa uğramak için, Nuryüz'le arkadaşı, kadını aralarına alarak nöbetçilerin sözlerine bakmaksızın doğruca padişahın karşısına çıkmışlar. Amaçları, başyaverin yaptığı fenalığı anlatmakmış.

Ne Nuryüz, ne de annesi, Padişah tahtında oturan Rüzgâroğlu'nu birdenbire tanıyamamışlar ama, o, karısı ile oğlunu tanımış. Yerinden fırlayarak koşup onları kucaklamış. Bunların gözlerinden sevinç gözyaşları aktığını gören öteki asker, dayanamamış, o da ağlamaya başlamış. Birbirlerine tekrar kavuşan bu ailenin sevincine o da katılmış.

Padişah Rüzgâroğlu, sevgili kızı Gülyüz'ü de çok özlemişmiş. Uşakları çağırarak hemen altı atlı arabayı hazırlamalarını emretmiş. Araba hazırlandıktan sonra üçü de binmişler. Padişah, karısını kurtarmada büyük yardımı olan askeri de kendisine arabacı başı yapmış. Doğruca kızın bulunduğu değirmene gitmişler. Büyümüş, çok güzel bir genç kız olmuş bulunan Gülyüz'le, babasının, annesinin, kardeşinin karşılaşması, kucaklaşması görülecek şeymiş. Yanlarına kızları ile birlikte değirmenciyi ve karısın da alarak saraya dönmüşler. Padişah, çocuklarının hayatını kurtaran, onlara kendi öz evladı gibi bakan değirmenciyi vezir tayin etmiş.

Padişah Rüzgaroğlu, karısına fenalık yapmak isteyen başyaveri görevinden uzaklaştırıp kendisini memleketin dışına attırmış.

O günden sonra, Rüzgâroğlu ailesi eski günlerinden çok daha mutlu yaşamaya başlamış… Rüzgâroğlu, ormandaki sesi hatırladıkça, ihtiyarlıkta rahatın, mutluluğun gençliktekinden değerli olduğunu daha iyi anlıyormuş.

Onlar ermiş muradına, darısı sizin başınıza..

Limon Kız

Var varanın, sür sürenin,
Destursuz bağa girenin,
Sözünde durmayanın,
Yalan yere tanıklık edenin,
Hali duman olur demişler.

Bir zamanlar, ülkelerin birinde iyi kalpli, iyilik sever bir padişah varmış… Fakirlere ramazanlarda yiyecek, bayramlarda giyecek dağıtırmış… Yılda bir gün de sarayının karşısındaki çeşmenin bir musluğundan yağ, bir musluğundan da bal akıtır, herkesin duasını alırmış…

Gene böyle çeşmenin musluklarından yağ ile bal aktığı bir gün, ihtiyar bir kadın çeşmeye gelmiş. Elindeki ağzı kırık testiye yağ doldurmuş.

O sırada, padişahın yaramaz oğlu da, sarayın penceresinden çeşmeye gelip gidenleri seyrediyormuş. İhtiyar kadın çeşmenin yanından uzaklaşırken, okunu çektiği gibi onun testisini parçalamış. Yağ yerlere dökülmüş.

Şehzade, ihtiyar kadının haline kahkahalarla gülmeye başlamış. Neye uğradığını anlayamayan kadıncağız, başını kaldırıp, şehzadeye:

Hey oğlum! diye seslenmiş, ben sana ne yaptım da testimi kırdın? Dilerim Allah'tan, Limon Kız'a âşık olasın da, onu göremeyesin!

O günden sonra şehzadeyi bir düşüncedir almış… Acaba bu Limon Kız nasıl bir şeydir, diye akşamlara kadar düşünüyor, meraktan çatlayacak hale geliyormuş.

Oğlunun bu düşünceli haline canı sıkılan padişah, bir gün onu yanına çağırarak sebebini sormuş. Şehzade de Limon Kızı merak ettiğini, izin verirse gidip onu arayacağını söylemiş.

Padişah, çaresiz razı olmuş. Şehzade, hazırlandıktan sonra bir gün padişah babası ile sultan annesine veda ederek yola düşmüş…

Az gitmiş, uz gitmiş… Dere tepe düz gitmiş… Günlerce yol almış… Nihayet bir dağ başında ihtiyar bir adama rastlamış. Selam verip ihtiyarın elini öpmüş.

Bu delikanlının kendisine saygı gösterip elini öpmesine pek memnun olan ihtiyar:

Hayır ola evlat, diye sormuş, böyle tek başına nereye gidiyorsun?

Şehzade:

Bir Limon Kız varmış, diye cevap vermiş. Onu pek merak ediyorum da, aramaya çıktım. Ama, günlerden beri yol yürüdüğüm halde hâlâ bir iz bulamadım…

İhtiyar gülerek:

Ben Limon Kız'ın bulunduğu yeri biliyorum, demiş. Sana tarif edeyim: Şuradan doğru yürü. Karşıki dağın arkasına git. orada önüne bir gül bahçesi çıkacak. Gül ağaçlarının kocaman, kocaman dikenleri vardır. "Ne güzel güller" diyerek bir gül koparıp kokla. Ellerinin kanamasına bakma! Oradan çıkıp yürü… Suyu kan gibi kırmızı akan bir dere ile karşılaşacaksın. Yanına gidip "aman ne temiz su" diyerek biraz iç… Yoluna devam et… Bir köşe başında zincirlerle ağaçlara bağlanmış bir at ile bir köpeğe rastlayacaksın. Atın önündeki eti köpeğin önüne, köpekin önündeki otu da atın önüne koy… Oradan uzaklaş… İlerde karşına iki kapı çıkacak. Bir kapalı, öteki açıktır. Kapalı kapıyı aç, açık kapıyı kapa! Açılan kapıdan geçerek yürü… Büyük bir bahçeye gireceksin. Burası devin sarayının bahçesidir. Bahçede binlerce meyve ağacı arasında bir tane de limon ağacı vardır. O ağacı arayıp bul! Üzerinde üç tane limon göreceksin. Bu üç limonu da kopar, arkana bakmadan geri dön! Geldiğin yerlerden geç… Bu limonları keserken her birinden bir kız çıkar. Senden bir şey isteyecekler: İstediklerini yaparsan ne âlâ…

Yapmazsan ölürler. Dikkatli davran… Haydi yolun açık olsun evladım!

Şehzade, ihtiyara teşekkür etmiş, elini öpmek için eğildiği zaman karşısında kimseyi bulamamış. İhtiyar birdenbire ortadan yok olmuş.

Hemen yola çıkarak yürümeye başlamış. Çok geçmeden dağın arkasına varmış. Biraz sonra gül bahçesine ulaşmış. Güllerin arasına dalmış. Elleri dikenlerden kan içinde kaldığı halde, bir gül koparıp "ne güzel güller" diye koklamış. Oradan çıkmış. Suyu kan gibi akan dere ile karşılaşmış. Kenarına gidip eğilmiş, "aman ne temiz su" diyerek biraz içmiş, kalkıp yoluna devam etmiş. Bir köşe başında zincirlerle ağaçlara bağlı at ile köpeği görmüş. Köpeğin önündeki otu, atın önüne, atın önündeki eti de köpeğin önüne koyarak oradan uzaklaşmış. Biraz sonra karşısına iki kapı çıkmış. Açık kapıyı kapamış, kapalı kapıyı da açarak içinden geçmiş ve devin meyve bahçesine girmiş.

Koca bahçede araya araya limon ağacını bulmuş. Hakikaten ağaçta üç tane limon varmış. Üç limonu da koparıp geriye dönmüş. Tam bahçenin kapısına yaklaştığı zaman, dev, bahçesinden limonların koparıldığının farkına vararak, yeri göğü inleten sesi ile bağırmış:

Tutun kapılar! Şu oğlanı tutun!

Açık kapı dile gelip deve cevap vermiş:

Ben kaç yıldır kapalı duruyordum. Kimse bana halin nedir diye sormadı. Bu delikanlı beni açtı, biraz ferahladım. Ben onu tutamam! Güle güle gitsin!

Şehzade, kapıdan geçmiş.

Dev, bu sefer at ile köpeğe seslenmiş:

At! Köpek! Şu oğlanı tutun! Bırakmayın!

At ile köpek birlikte cevap vermişler:

Biz onu tutmayız. Yıllardan beri birimize zorla et, birimize de ot yediriyorsun. O bizi bundan kurtardı. Etle otun yerini değiştirdi. Allah ondan razı olsun. Biz ona fenalık yapamayız!

Şehzade, atla köpeğin önünden de geçmiş.

Bu sefer dev, dereye seslenmiş:

Kanlı dere! Kanlı dere! Şu oğlanı bırakma!

Dere, dile gelip cevap vermiş:

Ben ona fenalık yapamam. Sen her zaman “kanlı dere” diye benim suyumu içmezdim. Halbuki o, “aman ne temiz su” diyerek içti, gönlümü hoş etti. Varsın geçsin, yolu açık olsun!

Şehzade, dereden de geçerek gül bahçesine girmiş.

Dev, arkadan gene seslenmiş:

Dikenli güller! Dikenli güller! Şu oğlanı tutun! Bırakmayın!

Güller de dile gelip hep bir ağızdan deve cevap vermişler: Sen tenezzül edip de bir gün olsun bizi koklamadın. Her zaman “dikenli güller” diye hakaret ettin. Halbuki bu delikanlı dikenlerimize bakmadı. Ellerinin kanamasına aldırmadı. Bizden bir tane koparark “ne güzel güller” diye kokladı. Bizi sevindirdi. Allah da onu sevindirsin. İşi rastgitsin!

Şehzade, gül bahçesinden de çıkıp yola koyulmuş.

Dev, çaresiz kalınca, bahçesinden çıkarak oğlanın arkasından koşmaya başlamış. Kapılardan, sonra da atla köpeğin önünden geçmiş, dereye gelmiş. Fakat, dere ona yol vermemiş. Sularını kabartmış, kabartmış… Her tarafı kaplamış, devi boğmuş.

Şehzade, herşeyden habersiz olarak yol alırken, limonlardan birini kesmeyi düşünmüş. Yol kenarına oturarak bıçağı ile limonun birini kesmiş. Limon iki parça olur olmaz, içinden son derece güzel bir kız çıkmış. Şehzadeye:

Su! Su! diye seslenmiş.

Şehzade, kızın su istediğini anlamış. Etrafına bakınmaya başlamış. Aksi gibi oralarda ne bir dere, ne de bir çeşme görememiş. Zavallı kız da:

Su! Su! diye diye ölmüş.

Şehzade bu hale fena halde üzülmüş. Ama ne çare? Yerinden kalkmış. Kederli kederli yol almaya başlamış. Biraz yorulmuş. Bir ağaç altına oturarak dinlenmeye koyulmuş. Bu sırada ikinci limonu da kesmiş.

Bu limondan da göz kamaştıracak kadar güzel bir kız çıkmaz mı? O da, evvelki gibi:

Su! Su! demeye başlamış.

Fena halde telaşlanan şehzade, sağına soluna bakınarak su aramış. Fakat Allah’ın dağında ne bir pınar, ne de bir dere yokmuş. Çaresizlik içinde bu kızın da:

Su! Su! diye diye inleyerek öldüğünü görmüş.

O kadar üzülmüş ki, neden bu ikinci limonu bir su kenarında kesmedim diye kendi kendine kızmış.

Kederli kederli yerinden kalkmış. Düşünceli düşünceli yola koyulmuş. Ne olursa olsun üçüncü limonu bir su kenarında kesmeye karar vermiş.

Böylece epey zaman yol almış, nihayet bir şehre yaklaşmış. Şehre girmeden yol kenarında ağaçlıklı bir bahçe görmüş. Bahçenin ortasında kocaman bir havuz varmış. Etrafta da kimsecikler yokmuş.

Gidip havuzun kenarına oturmuş. Elleri titreye titreye üçüncü limonu çıkarıp kesmiş.

Bu sefer, içinden, evvelkilerden daha güzel, ayın ondördü gibi bir kız çıkmış. Başlamış:

Su! Su! demeye…

Şehzade hemen onu tutup havuzun içine atmış.

Bol suya kavuşan Limon Kız, kana kana içmiş, doya doya yıkanmış. Şen kahkahalar atmaya başlamış.

Limon Kız'ı ölmekten kurtardığı için şehzadenin sevincine son yokmuş… Neşe içinde Limon Kız'ı seyrediyormuş.

Limon Kız havuzda yıkanırken, şehzade:

Sultanım, demiş, sizi bu halde sarayımıza götüremem. Burada bekleyin. Ben gidip size güzel bir elbise getireyim. Askerlerimi de alayım. Saraya öyle döneriz.

Limon Kız:

Peki şehzadem, demiş, ben sizi şurada ağacın üzerine çıkarak beklerim. Yalnız, saraya gittiğiniz zaman annenizle babanıza, alnınızdan öptürmeyin. Sonra beni unutursunuz.

Şehzade "peki" demiş. Sonra parmağındaki yeşil taşlı yüzüğü çıkararak:

Limon Kız, diye seslenmiş, al bu yüzüğü de, parmağına tak! Birbirimizi kaybedersek, bununla kolay buluruz…

Yüzüğü havuza doğru fırlatmış. Limon Kız yakalayarak parmağına takmış. Şehzade de oradan uzaklaşıp gitmiş.

Saraya varır varmaz, oğullarına yeniden kavuşan padişah ile sultan, onu kucaklamışlar, önce alnından, sonra da yanaklarından öpmüşler.

O andan itibaren de, şehzade Limon Kız'ı unutmuş.

Şehzade unutadursun, biz gelelim Limon Kız'a:

Şehzade uzaklaştıktan sonra, Limon Kız sudan çıkmış. Havuzun kenarında yüksek bir çınar ağacı varmış. Ona yaklaşarak:

Eğil çınar ağacı! Diye seslenmiş.

Çınar ağacı yavaş yavaş eğilmiş. Limon Kız dallarından birine oturduktan sonra, ağaç düzelmiş.

Limon Kız, ağaçta yapraklar arasına gizlenmiş. Bir taraftan da başını uzatarak havuzun durgun suyunu seyrediyormuş.

O sırada, şehirdeki evlerden birinin arap hizmetçisi havuza su almaya gelmiş. Elindeki testiyi havuza daldıracağı sırada, birdenbire durmuş. Havuzun suyunda Limon Kız'ın güzel hayali varmış. Arap kız bunu kendi hayali zannederek hayran hayran seyre dalmış. Sonra, kendi kendine:

Ben bu kadar güzelim de, demiş, bana ne diye hizmetçilik yaptırıyorlar?

Testiyi doldurup havuz başından uzaklaşmış. Eve geldiği zaman, hanımına:

Havuzdan testiyi doldururken suda kendimi gördüm, demiş. Ben çok güzel bir kızmışım. Ne diye bana hizmetçilik yaptırıyorsunuz? Bundan sonra ben su getirmeye falan gitmem!

Hanım gülmüş:

Hay aptal kız hay, demiş, bir kere başını kaldırıp da ağaca baksaydın, o zaman kimin güzel olduğunu anlardın!

Arap kız, bu söz üzerine, evden çıkarak doğruca havuzun kenarına gitmiş. Hayali gördüğü yerde başını kaldırarak ağaca bakmış. Dallar arasında ayın ondördü kadar güzel bir kız görünce, hanımına hak vermiş. Hemen Limon Kız'a seslenmiş:

Güzel kız! Cici kız! Ne olur, beni de yukarı alsana!

Şehzadenin dönmesi geciktiği için Limon Kız'ın canı sıkılıyormuş. Biraz konuşup vakit geçirmek için arap kızı yukarıya almaya razı olmuş. Derhal:

Eğil çınar ağacı, eğil! diye seslenmiş. Arap kız, ne oluyor diye şaşkın şaşkın bakarken, çınar ağacı yere doğru eğilmeye başlamış. Limon Kız'ın oturduğu dal toprağa iyice yaklaşınca, arap kız, yanına oturmuş. Çınar ağacı düzelmiş.

Öteden beriden konuşmaya başlamışlar. Sonra da, vakit geçsin diye, Limon Kız ona başından geçenleri anlatmış.

Arap kız, onun hayatını öğrendikten sonra:

Mademki sen bir peri kızısın, demiş, elbet bir tılsımın vardır. Bana söylemez misin?

Aklına hiçbir fenalık getirmeyen Limon Kız:

Benim tılsımım başımdaki küçücük altın taraktır, diye cevap vermiş. Eğer bu küçük altın tarak, yerine konmazsa, ben kuş olup uçarım…

Sonra gene konuşmaya dalmışlar. Bir aralık arap kız:

Sultanım, demiş, saçlarınız pek dağınık. Başınızı eğinde biraz tarayayım…

Limon Kız başını eğmiş. Arap kızı da küçük altın tarakla onun saçlarını taramaya başlamış. Tarama işi bittikten sonra, tarağı çıkardığı yere değil, saçlarının başka bir tarafına takmış. Limon Kız da beyaz bir güvercin olup uçmuş…

Limon Kız kuş olup uçtuktan sonra, arap kız sevincinden geniş bir nefes almış. Sonra üzerindeki elbiseleri çıkarıp Limon Kız gibi ağacın yaprakları arasına gizlenmiş. Şehzadeyi beklemeye başlamış.

İşte bu sıralarda, şehzade, Limon Kız'ı hatırlamış. Hemen askerlerini toplamış. Bir kat ipekli sultan elbisesini de yanına alarak yola çıkmış. Atını önden sürerek havuzun olduğu yere varmış. Başını kaldırıp ağaçta arap kızı görünce, şaşırmış:

Kız sana ne oldu böyle? diye sormuş.

Arap kız, üzüntülü görünerek:

Ne olacak şehzadem, demiş, beni unuttunuz. Burada otura otura güneş vurdu kararttı, rüzgâr esti sararttı. Ağlamaktan gözlerim bozuldu.

Şehzade bu sözlere inanmış. Arap kız güzelce giyindikten sonra şehzadenin yardımı ile aşağıya inmiş.

Hep beraber saraya dönmüşler.

Padişahla sultan anne arap kızı görünce şaşırmışlar. Şehzade'nin dediği gibi bu kızın hiç de güzel tarafı yokmuş. Çaresiz kalarak oğullarının hatırı için ses çıkarmamışlar.

Kırk gün, kırk gece düğün yaparak bunları evlendirmişler.

Düğünden sonra sarayın bahçesine beyaz bir güvercin dadanmış. Her gün bir ağaca konar, bahçıvana:

Bahçıvan başı! Bahçıvan başı! diye seslenirmiş. Şehzade uyuyorsa, uyusun, uyansın, uykuları yağ bal olsun! Arap kızı uyuyorsa, uyusun, uyansın, uykuları zehir olsun. Bastığım dallar kurusun, çiçek, meyve vermez olsun!

Sonra uçup gidermiş. Böylece her gün konduğu ağaçların dalları kuruyormuş.

Bir gün sarayın bahçesine inen şehzade, bazı ağaçların dallarını kurumuş görünce, bahçıvana:

Neden bu ağaçlara iyi bakmıyorsun? diye çıkışmış.

Bahçıvan da, dalların neden kuruduğunu anlatmak zorunda kalmış.

Bunun üzerine şehzade:

O halde bütün dallara zift sür, güvercini yakala! demiş.

Bahçıvan, şehzadenin dediklerini hemen yapmış.

Ertesi gün güvercin gelip dallardan birine konarak:

Bastığım dallar kurusun, çiçek, meyve vermez olsun! demiş. Fakat, uçarken ayakları zifte yapıştığı için dalda kalakalmış.

Şehzadeye hemen haber vermişler. Güvercini alıp bir kafese koymuşlar.

Şehzade, güvercini çok sevmiş. Kafesi alıp kendi odasına götürerek bir köşeye asmış.

Güvercin, şehzade odada iken, bir şeyler cıvıldar, âdeta bir insan gibi konuşur, o odadan çıkınca, susarmış.

Arap kız, güvercini görünce tanıdığı için, onu yok etmeyi düşünüyormuş. Bir gün yalandan hastalanarak:

Benim canım beyaz güvercin eti istiyor, demiş, yoksa ölürüm…

Şehzade, çarşıdan bir beyaz güvercin aldırmaya kalkmış. Arap kız:

İlle bu güvercin olacak! Başkasını istemem! diye tutturmuş. Şehzade, ne yaptı, ne ettiyse, arap kızı razı edememiş. Kafesteki beyaz güvercini kestirmiş.

Sarayın bahçesinde güvercini kestikleri yer kıpkırmızı kan olmuş. Kanların olduğu yerde o anda kocaman bir selvi ağacı meydana gelmiş.

Arap kız, selvi ağacını görünce, dayanamamış, bu sefer de:

Bu selvi ağacından bana bir taht yaptırın! diye tutturmuş. Başka bir selvi ağacı bulup keselim demişlerse de, anlatamamışlar. Çaresiz selviyi kesmişler. Arap kıza güzel bir taht yapmışlar.

Artan tahta parçalarını fakir bir kadına vermişler. O da ocakta yakmak için dua ederek alıp evine götürmüş, bir kenara koymuş. Öteberi almak için çarşıya çıktığı bir sırada, tahta parçaları kımıldamaya başlamış. Çok geçmeden tahtaların arasından Limon Kız ortaya çıkmaz mı? Hemen kollarını sıvayarak evi baştan aşağıya temizlemiş, gül gibi yapmış. Sonra mutfağa giderek yemekler pişirmiş, bulaşıkları yıkayıp kurulamış, kapları yerine kaldırmış. Yemek sofrasını kurmuş. Her iş bittikten sonra da, bir dolaba girip saklanmış.

O sırada fakir kadın eve gelmiş. İçeri girer girmez şaşırmış.

Acaba bunları kim yaptı diye evi aramaya başlamış. Kimseyi göremeyince:

İn misin, cin misin? diye seslenmiş. Limon Kız, saklandığı yerden çıkarak:

Ne inim, ne de cin, demiş. Bir peri kızıyım. Ama artık senin gibi bir insan oldum…

Sonra gidip kadının elini öpmüş. Başından geçenleri ona anlatarak, evlatlığa kabul etmesini rica etmiş. Yalnızlıktan zaten canı çok sıkılan fakir kadın, onu hemen evlatlığa kabul etmiş.

O günden sonra, güzel güzel geçinmeye başlamışlar. Günlerden bir gün, şehzade hastalanmış. Hekimler bol bol çorba içmesini söylemişler. Her gün bir evden çorba gönderiliyor, şehzade beğenirse hepsini içiyor, beğenmezse bir kaşık alıp bırakıyormuş.

Limon Kız bunu haber alır almaz güzel bir çorba pişirmiş. Şehzadenin havuz başında kendisine verdiği yeşil taşlı yüzüğü çorbanın içine atmış. Fakir kadına:

Anneciğim, demiş, şehzademiz için ben de bir çorba yaptım. Ne olur saraya götürür müsün?

Kadıncağız:

Hay hay yavrum! diyerek çorba tasını almış, saraya gitmiş. Askerler, üstü başı eski olan bu kadını saraya sokmak istememişler. Şehzade, kadını pencereden gördüğü için askerlere bırakmalarını emretmiş.

Kadın yukarıya çıkarak çorbayı şehzadeye vermiş. Odadan çıkarken, şehzade çorbadan bir kaşık içmiş, beğenmiş. Arkasından ikinci kaşığı almış. Ağzına katı bir şey gelmiş. Bir de çıkarıp bakmış ki, Limon Kız'a verdiği yeşil taşlı yüzük değil mi?

O zaman anlamış ki, Limon Kız diyerek evlendiği arap kız, başka biri. Arkasından adam koşturup fakir kadını çağırtmış. Odaya gelince:

Teyze, demiş, senin kızın var mı?

Kadıncağız:

Var oğlum, diye cevap vermiş, hem de bir peri kızı. Ama şimdi o da bizim gibi bir insan sayılır…

Kadının bu sözleri şehzadeyi o kadar sevindirmiş ki, birdenbire hastalığı falan geçmiş. Kadını yanına oturtarak, ne biliyorsa anlatmasını rica etmiş.

Fakir kadın da Limon Kız'ın anlattıklarını şehzadeye bir bir söylemiş.

Şehzade işin doğrusunu öğrenince, ellerini çırpmış. Odaya giren arap uşağa:

Çabuk bizim kadını çağırın! diye emir vermiş.

Biraz sonra arap kız odaya girmiş. Korkudan tirtir titriyormuş.

Şehzade:

Seni yalancı, hain kadın seni! diye bağırmış. Söyle bakalım, kırk katır mı istersin, yoksa kırk satır mı?

Arap kız:

Kırk satırı ne yapayım, diye cevap vermiş, kırk katır isterim ki, memleketime döneyim!

Arap kızı hemen kırk katırın kuyruğuna bağlayıp dağlara salmışlar.

Sarayda yeniden düğün hazırlıkları yapılmış. Şehzade ile Limon Kız'ı kırk gün, kırk gece süren görülmemiş şenliklerle evlendirmişler.

Onlar ermiş muradına, darısı sizlerin başına..

Çirkin Ördek Yavrusu

Günlerden bir gün, mevsimlerden bir yaz mevsiminde, buğday tarlasında ılık rüzgarlarla sapsarı başaklar dalgalanıyor. Yeşil yulaflar hafiften ürperiyordu. Çimenlerin üstünde samanlar öbek öbek toplanmıştı. Leylek uzun bacaklarıyla bu güzelliklerin arasında yürüyordu. Çevresinde derin göllerin bulunduğu uçsuz bucaksız ormanlar uzanıyordu. Bu kuytu köşelerin birinde yuva yapmış bir ördek kuluçkaya yatmıştı. Yakında dünyaya gelecek yavrularını bekliyordu. Beklediği an bir türlü gelmiyordu. Onu ziyarete gelen kimse yoktu. Diğerleri yüzmeyi, sularla oynamayı yeğliyorlardı çünkü.

Beklemekten sıkılan ördeğin beklediği an sonunda gelmişti. Yumurtalar çatlamaya başlamıştı, "pip, pip" diye. Yavru ördeklerin sesleri duyuldu. Hepsi başlarını çıkarıp hareket etmeye başladılar. Yeşil yapraklardan oraya buraya bakındılar. Yeşillik, yavru ördeklerin gözlerine çok iyi gelirdi. Bu yüzden anne ördek onları kendi hallerine bıraktı. Dünyaya yeni gelen ördekler, "Burası ne de büyükmüş," diyorlardı.

"Dünya öyle büyüktür ki, şu karşıdaki tarlaların ötesine, ilerideki ormanın derinliklerine ve daha bilmediğimiz kim bilir nerelere kadar uzanıyordur," dedi anne ördek. Yerinden kalkıp, "Hepiniz buradasınız değil mi?" diye çevresine bakındı. Ama ne görsün, en büyük yumurtada ufacık bir kıpırtı bile yoktu henüz. "Tanrım! Ne kadar uzun sürdü!" diyerek tekrar yumurtanın üzerine oturdu.

O arada komşudaki yaşlı ördek, anne ördeği ziyarete geldi. "E, nasılsın bakalım?" diye sordu.
"Hepsi yumurtalarını kırdı ama en büyük olanında hâlâ bir kıpırtı yok. Yavrular öyle sevimli ki hepsi de babalarına benziyorlar, babaları da daha beni görmeye bile gelmedi," diye yanıtladı anne ördek.

"Şu büyük yumurtayı bir göreyim bakayım," dedi deneyimli yaşlı ördek. Görünce "Ah, aman tanrım! Bunun bir hindi yumurtası olduğu kesin. Benim de başıma gelmişti. Çok sıkıntı çekmiştim, çünkü hindi yavruları garip bir şekilde sudan korkarlar! Onu bir türlü suya sokmaya başaramamıştım. Evet, bu kesinlikle bir hindi yumurtası. Sen bunu bırak da git ötekilere yüzme öğret," dedi.

"Ziyanı yok, olsun, biraz daha kuluçkada oturacağım." diye komşusuna cevap verdi anne ördek.
"Sen bilirsin," diyerek yaşlı ördek oradan ayrıldı.

Kocaman yumurta nihayet çatladı. Yumurtayı kırıp dışarı bir yavru çıktı. Öyle büyük ve çirkindi ki, anne ördek, onu görünce, "Ne kadar büyük bir ördek yavrusu bu" demekten kendini alamadı. "Bir hindi yavrusu bu, bakalım suya girecek mi?" diye kara kara düşündü. Ertesi gün güneş pırıl pırıl parlıyordu. Çok güzel bir hava vardı. Anne ördek, yavrularını alıp dere kenarına götürdü, önce kendisi suya atladı ve yavrularını çağırdı. Annelerini gören yavru ördekler teker teker suya atlamaya ve hızla yüzmeye başladılar. Kocaman çirkin yavru da katılmıştı onlara, hepsi suda oynuyor, yüzüyor, eğleniyorlardı.

“Hindi değil bu, bacaklarını güzel kullanıyor,” dedi anne ördek. “Bu da benim yavrum demek” diye düşünüp sevgiyle baktı yavrusuna. Yakından bakınca o kadar çirkin görünmüyordu.

“Haydi benimle gelin, sizi diğer ördeklerle tanıştıracağım. Ama yaramazlık yapmayın ve kedilere de çok dikkat edin,” dedi anne ördek.

Hep birlikte ördek çiftliğine geldiler. Çiftlikte iki aile, bir yılan balığı için birbirlerine girmişti. Onlar kavga ederken, bir kedi gelip, balığı aldı ve hızla uzaklaştı.

“İşte olacağı bu,” diye söylendi anne ördek. Aslında o balığı yavruları için düşünüyordu.

“Yavrularım, nazik bir şekilde, ilerideki yaşlı ördeği selamlayın. En soylumuzdur. Dik durun bakalım. Beni örnek alın, bacaklarınızı açarak boynunuzu dik tutarak yürüyün. İyi eğitilmiş bir ördek yavrusu böyle yapar dedi minik yavrulara.

Yavrular söylenenleri dikkatle yaptılar, ama çevrelerindeki ördekler “Hele şunlara bakın, sanki azmışız gibi bunlar çıktı başımıza. Şu çirkin şeye bakın, bunu aramızda istemeyiz,” dediler ve içlerinden kocaman bir ördek hızla uçup küçük çirkin yavruyu itti ve onun boynunu ısırdı.

Yaşlı ördek yüksek sesle “İyi güzel de bu pek çirkin, artık bu son olur ve bunun gibi bir tane daha aramıza katılmaz.”

“Efendim, pek güzel değil, ama öyle iyi huylu ki” dedi anne ördek.” Hepsinden daha yetenekli. Üstelik mükemmel yüzüyor. Büyüdükçe güzelleşir. Biraz uzun bir süre yumurta içinde kaldı, o yüzden.” dedi ve sözü biter bitmez yavaşça boynundan çekip tüylerini okşamaya başladı yavrusunun. “Güzel olmak pek önemli değil; önemli olan, güçlü olsun ve kendisine iyi bir yol çizsin. Diğerleri yeterince güzel” diye tamamladı sözünü.

Bir gün anne ördek yavrularına, “Yavrularım, size öğrettiğim gibi eğer bir balık başı bulursanız bana getireceksiniz,” diye öğüt veriyordu.

Ördekler de annelerinin dediği gibi yaparken zavallı küçük yavru, çirkinliği yüzünden hep itilip kakılıyor, tavukların da hışmına uğruyordu. Herkes tarafından hep dışlanıyor, kendi kardeşleri bile, “Keşke bir kedi şunu alıp gitse de kurtulsak,” diyorlardı. Hizmetçi bile onu ayağıyla bir kenara itiyordu.

Küçük yavru bu davranışlara tahammül edemeyeceğini anladı. Çareyi kaçıp kurtulmakta buldu. Çalılıklarda kuşlar onu görünce korkudan kaçışıyorlardı. Zavallı ördek, “Bütün bunlar çirkin olduğum için başıma geliyor” diye üzülüyordu. Ama elinden ne gelebilirdi ki.

Oradan ayrılan yavru, sonunda yaban ördeklerinin yaşadığı yere gelmişti. Geceyi yorgun ve üzgün bir şekilde orada geçirdi. Ertesi sabah, onu gören yaban ördekleri, “Bu da ne böyle?” diye şaşkınlıkla birbirlerine sormuşlar. Çirkin ördek de onları tüm nezaketiyle selamlamıştı.

“Bizden biriyle evlenmediği sürece bize bir zararı dokunmaz” diye düşündüler. İki gün sonra oraya daha yumurtadan yeni çıkmış iki tane yaban kazı gelmişti.

“Arkadaş seni sevdik, bizimle gelip göçmen kuş olmak ister misin? Buraya yakın bir yerde yaban kazlarının yaşadığı bir su birikintisi var. Orada kazlar güzel şarkı söylerler. Kimbilir bundan sonra şans sana da gülebilir. Ne dersin?”

Sözleri biter bitmez sazlıklardan kanatlanan bir grup kaz hızla gökyüzüne doğru havalandılar. Ve silah sesleri duyuldu. Büyük bir avdı bu. Avcılar pusuya yatmış bekliyorlardı. Mavimsi bir duman kapladı ortalığı. Ve köpekler su birikintisine koştular.

Zavallı ördek için ne büyük korkuydu, bu durum. Başını kanatlarının altına soktu. Ama yanında bir karaltı belirdi. Koca bir köpekti bu. Keskin dişlerini yavruya vahşice gösteriyordu. Bir süre baktıktan sonra sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi koşarak uzaklaşmaya başladı oradan.

İç çekti zavallı ördek yavrusu. "Ne çirkinim ki köpek bile beni ısırmaya korktu" diye düşünüyordu.
Gürültüler akşama doğru kesildi. Ama yerinden kıpırdamaya cesaret edemiyordu ördekçik. Biraz daha bekledi, çevresine bakındı ve bütün hızıyla oradan kaçtı.

Her tarafı yıkılmış, eski mi eski bir çiftlik evi gördü. Hava bozmuş, fırtına çıkmak üzereydi. Bir köşeye sığındı. "Her şey ne kadar kötü gidiyor," diye düşündü. Tam o sırada kapının yanında, içeri girebileceği küçük bir delik gördü ve yavaşça içeri girdi.

Erkek kedisi ve tavuğuyla ihtiyar bir kadın yaşıyordu bu evde. Kedisi Minik Oğlan sırtını kabartıp tüylerini dikleştirmeyi çok iyi bilirdi. Kadın şefkatle okşayınca tüylerini indirip kucağına yatardı. Tavuk ise bol bol yumurta yumurtlardı. Tavuğunu da çok severdi kadın. Kendi alemlerinde olduklarından hiçbiri onu fark etmemişti. Ertesi sabah kedi ve tavuk onu gördüler. Kedi hırlamaya, tavuk da sinirle gıdaklamaya başladı. "Kim var orada?" çevresine bakınarak yaşlı kadın böyle sordu. Ama gözleri iyi görmediğinden onu, yolunu kaybeden, güzel bir ördek sanmış. "Aman ne güzel, kendi ayağıyla gelmiş bir ördek, inşallah dişidir de yumurta verir," diye düşünmüştü.
Kadıncağız, üç hafta boyunca boşuna bekledi. Ama ördekçik yumurta vermedi. Kedi evin beyi, tavuksa hanımıymış gibi kibirli olduklarından, kendilerini bütün dünyaya bedel görüyorlardı. Zavallı ördek yavrusu düşündüğünü söylese, kedi ve tavuk tarafından hemen azarlanıyordu.

Bir gün tavuk, "Yumurta yumurtlayabilir misin?" diye sordu bizim ördeğe. "Hayır." dedi.
"Öyleyse sus, hiç konuşma." diye tavuk bağırdı. Kedi de:
"Sırtını kamburlaştırabilir misin?" diye sordu.
"Hayır," deyince ördek yavrusuna o da aynı tavuk gibi, "Öyleyse çevrende böylesine zeki canlılar varken düşünceni söylemek düşmez sana" diye çıkıştı ona.

Zavallıcık bir köşeye sinmişti. Bir gün içeriye temiz hava ve güneş ışığı sızıvermişti. Ördekçik, "Sularda yüzmeyi, çırpınmayı, oynamayı o kadar çok istiyorum ki," deyince tavuk, bu isteğini hiç anlayışla karşılamadı.
"Yapacak işin olmadığından böyle anlamsız şeyler düşünüyorsun. Yumurta yumurtla, ya da kedi gibi miyavla. Bak hiç canın sıkılır mı?" dedi.

"Yüzmek öyle güzeldir ki, tüylerinin arasından suların kayıp gittiğini hissetmek ne büyük mutluluk" diye sözlerini sürdürdü ördek.

"Şu dünyadaki en akıllı varlıklardan biri olan kediye sor bakalım. Acaba suya girmeyi, yüzmeyi sever mi? Hiç sanmam. İstersen git bir de yaşlı hanıma sor. Şu dünyada ondan daha tecrübeli bir insan daha yoktur. Yüzmeyi, kafasını sulara sokmayı aklına bile getirmediğinden eminim." diye tavuk onu tersledi.
"Beni anlayamıyorsunuz…" dedi yavrucak.

Tavuk bunun üzerine, "Bu dünyada kediden ve evin hanımından daha akıllı kimse yoktur. Seni onlar anlamayacak da kim anlayacak?" dedi kızarak.

"Buradan ayrılıp dünyayı gezmek benim için daha iyi olacak," diye cevap verdi küçük ördek.
Sulara dalıp yüzebilmek için oradan ayrıldı. Ama onu gören bütün hayvanlar çirkinliği ile alay edip gülüyorlardı.
Sonbahar gelmişti. Ormandaki yapraklar oradan oraya uçuyorlardı. Yükseklerde hava soğumuş, her taraf yoğun bulutlarla kaplanmıştı. Karlar yağmaya başlamıştı. Çitin üzerindeki karga, havaların

soğumasıyla acı acı gaklıyordu. Zavallı ördek yavrusu çok kötü koşullarda çok yorgun ve üzgün yaşıyordu.

Bir akşam tam güneş batarken bir kuş sürüsü havalandı çalılıklardan. Uzun zarif boyunları olan karbeyaz bu kuşlar, kuğulardı. Çok güzeldiler. Sesleri de çok farklıydı. Çok uzakta sıcak ülkelere bir an önce varabilmek için hızla kanat çırpıyorlardı. Öyle yükseklerde uçuyorlardı ki bizim çirkin ördek yavrusu şaşırıp kaldı. Suda dönerek boynunu yükseklerde uçan kuğulara doğru uzattı ve farkında olmadan öyle bir çığlık attı ki, kendi sesinden kendisi bile korktu. Olağanüstü güzellikteki bu kuşları hiçbir zaman unutamayacaktı. Ne güzel, ne mutlu kuşlardı bunlar. Birden suyun taa dibine daldı. Çıktığında kendinde değildi. Bu kuşların ne adını, ne de gittikleri yeri biliyordu. Ama onları çok sevmişti. Onları hiç kıskanmamıştı, hissettikleri yalnızca tanımlanamaz bir hayranlıktı. Zaten onlara benzemeyi düşünemezdi.

Kış çok soğuk geçiyordu. Zavallı ördek yavrusu ısınabilmek için devamlı yüzüyordu. Ama göldeki o küçük delik her gece biraz daha küçülüyor, her taraf buzlarla kaplanıyordu. O yine de devamlı yüzüyor, delik kapanmasın diye durmadan bacaklarını oynatıyordu. Sonunda yorgunluktan bitmişti, adeta donmuş gibi buzun üstüne yığılıp kaldı. Ertesi sabah oradan geçen bir köylü onu gördü. Buzları kırdı ve araya sıkışmış olan ördeği alıp evine götürdü.

Çocuklar onunla oynamak istiyordu, bizim ördek artık öylesine ürkek olmuştu ki kendisine bir kötülük yapacaklarını sanıp korkuyla kaçıyordu. Birden süt kovasının içine düştü. Her tarafa süt döküldü. Evin hanımı bunu görünce çok kızdı. Daha da korkan ördek, kaçarken yağ tenekesine, oradan da un çuvalının içine düştü. Sonunda dışarı fırladı.

Kadın onu çığlık çığlığa kovalıyordu. Elinde maşayla yakalayıp dövmek için arkasından koşuyordu. Çocuklar gülüyorlar, bağırıp çağırıyorlar, onlar da peşinden koşuyorlardı. Bahçe kapısını açık görünce ördek yavrusu çok sevindi. Hızla dalların arasından fırlayıp karların üzerine attı kendini. Koca kış boyunca başına öyle felaketler geldi ki sazlıkların arasında yatıp kalmıştı. Bir sabah pırıl pırıl güneş ışıklarının sıcaklığıyla içinin ısındığını hissetti. Kuşlar en güzel sesleriyle şakıyordu. Evet ilkbahar gelmişti artık.

Bu güzelliklerin verdiği güçle eskisinden daha güçlü bir şekilde daha uzaklara doğru kanat çırpmaya başlamıştı. Bir süre uçtuktan sonra elma ağaçlarıyla kaplı, zümrüt yeşili dalları, masmavi gölle kucaklaşan mis kokan mürver ağaçlarının bulunduğu kocaman bir bahçede buldu kendini. Her şey, her yer mis gibi ilkbahar kokuyordu ve çok güzeldi. Ve ormanın derinliklerinde olağanüstü güzellikte üç kuğu salınarak ilerliyordu. Kanat çırpıyorlar ve süzülürcesine suda yüzüyorlardı. Ördekçik bu kuşları tanıyordu. “Onların yanına gitmek istiyorum. Belki yanlarına gitme cesareti gösterdiğim için öldürürler. Ama, benim için fark etmez, ördekler tarafından ısırılacağıma, tavuklardan dayak yiyeceğime, kümesteki hizmetçi kızın ayakları dibinde ezileceğime, kış boyunca sıkıntılar çekeceğime, onların elinde ölürüm daha iyi.” diye düşündü.

Suya atladı ve kuğulara doğru yüzmeye başladı. Onu gören kuğular hızla ilerlediler. “Öldürün beni!” diye haykırdı zavallıcık ve başını suya eğip ölümü beklemeye başladı. Ama suya yansıyan gölgesinde şekilsiz, gri, çirkin bir ördek yerine güzel mi güzel zarif mi zarif bir kuğu görünüyordu. Gözlerine inanamadı. Tüm sıkıntıları, üzüntüleri, yerini inanılmaz bir sevince bırakmıştı. İlk kez böylesine büyük bir mutluluk tadıyordu. Onu gören büyük kuğular hayranlıkla onun yanına yaklaşıp şefkatle sevdiler.

Bahçeye çıkan çocuklar onu görünce “İşte bir tane daha!” diye bağrışıyorlardı. Ve onlara ekmek atıyorlardı. “En güzeli de yeni gelen! Hem çok genç hem de çok güzel!” diyordu herkes. Yaşlı kuğular da eğilerek selamladılar onu. Bu güzel iltifatların karşısında başını kanatlarının arasına sakladı, güzel kuğu utanmıştı. Öylesine büyük bir mutluluk yaşamasına karşın alçak gönüllülüğünden bir şey

kaybetmemişti. Güzelliği ve zarafeti dillere destan olmuştu. Gölde süzülürken ağaçlar uzun yeşil dallarıyla selamlıyordu onu. Güneş ise en sıcak, en parlak ışıklarıyla sarmalıyordu bu görkemli güzelliği. İşte o zaman tüyleri kabardı, boynunu göğe doğru uzatarak kalbinin derinliklerinden:

"Çirkin bir ördek yavrusuyken böylesine güzel bir kuğu olacağımı hiç düşünmemiştim" diye seslendi.

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler

Bir varmış, bir yokmuş. Ülkenin birinde muhteşem bir saray varmış. Bu sarayda güzeller güzeli bir kraliçe yaşarmış, ama Kraliçe hiç mutlu değilmiş. Tek isteği kırmızı dudaklı, yuvarlak gözlü, tombul yanaklı şirin bir kız çocuğunun olmasıymış. Bir gün kraliçe, yırtılan elbisesini dikerken eline iğne batmış ve kan damlamış. Bu sırada da bir dilek tutmuş, dileği gerçek olmuş. Bir kız çocuğu dünyaya getirmiş. Sarayda çok mutlu bir şekilde yaşamaya devam ederlerken, kraliçe hastalanmış ve bir gün gözlerini dünyaya kapamış.

Kral, başka bir kadınla evlenmiş. Bu kadın güzelmiş ama çok kötü kafada bir kadınmış. Sihirli aynasının karşısına geçip;

"Ayna ayna söyle bana var mı benden güzeli bu dünyada?" demiş. Ayna da;

– "Hayır efendim, en güzel sizsiniz." demiş.

Kadın bu sözler karşısında çok mutlu olmuş.

Bu kadın çok geçmeden şehirdeki düzeni de bozmuş, iç karışıklığa sebep olmuş. Kral bu karışıklığı gidermek için saraydan ayrılmış. Tabii kadın buna çok sevinmiş. Bu arada Pamuk Prenses büyümüş, çok güzel bir genç kız olmuş. Bir gün yine bu kötü kalpli kadın, aynanın karşısına geçip;

-"Ayna ayna söyle bana var mı benden güzeli bu dünyada?" demiş.

Ayna;

– "Var efendim, Pamuk Prenses sizden güzel daha güzel." demiş.

Kötü kalpli kadın bu duruma çok bozulmuş.

Aklına bir fikir gelmiş. En güvendiği adamı yanına çağırmış;

"Bana Pamuk prensesin kalbini getireceksin." demiş.

Sarayın güvenlikleri Pamuk prensesi kötü kalpli kadının yanına getirmişler. Kadın;

-"Pamuk Prenses'e burada, kapalı yerde çok sıkılmışsındır. Birazcık ormana git orada temiz hava al İyi gelir, adamlarım seni koruyacak demiş. Pamuk Prenses ormanda yürürken, bir kuşun yere düştüğünü görmüş. Hemen yaralı kuşu eline alıp iyileştirmeye çalışırken arkasında onu koruyan kişi elinde

bıçakla onu öldürmeye hazırlanmış. Pamuk Prenses'in kuşu iyileştirip uçurması, onu öldürecek kişinin bir anda vazgeçmesine neden olmuştur.

Muhafız;

-"Pamuk Prenses sen ne kadar iyi kalpli birisin. Ben seni öldürüp kalbini kralın yeni karısına, yani üvey annene götürecektim. Seni buraya bırakacağım, sakın saraya bir daha gelme. Kötü kalpli kadın seni de beni de öldürür." demiş.

Pamuk Prenses, ormanda ağacın dibinde oturmuş ve ağlamış. O sırada uyuyakalmış, sabah olduğunda etrafında kuşlar varmış. Kuşları takip ederek küçük bir eve varmışlar. Pamuk Prenses bu ne kadar kirli bir ev demiş ve evi temizlemeye başlamış. Bu evdeki eşyalar, yataklar niye bu kadar küçük diye düşünmeden edememiş. Karnı çok acıkmış, küçük malzemelerle bir çorba yapmış ve yemiş. Daha sonra uykusu gelmiş, yukarı çıkmış ve odanın birinde 7 tane küçük yatak varmış. Onları birleştirip uyumuş Bu sırada yedi cüceler işlerini bitirmişler eve doğru şarkı söyleye söyleye gidiyorlarmış;

"Biz tam yedi cüceyiz, 14 kollu bir deviz." şarkısını söyleyerek eve doğru yürümeye devam etmişler. Eve vardıklarında, buraya ne oldu böyle? Evimizi böyle güzel kim temizledi? Mis gibi yemek kokusu var." demişler.

Bilgin düşünmüş; "iyi birisi olmalı, yoksa evi temizleyip yemek yapmazdı." demiş.

Uykucu;

– "Önce bir uyuyalım, ondan sonra dinamik kafayla ne olduğunu anlarız." demiş.

Yatak odasına doğru gitmişler, bir bakmışlar ki, çok güzel bir kız yataklarında uyuyor. Kızın yanına gelmişler ve Pamuk Prenses uyanmış;

-"Ne olur bana kızmayın." demiş.

Yedi cücelere her şeyi anlatmış. Yedi Cüceler onu çok sevmiş, sonra yedi cücelerde kendilerini tanıtmış; Uykucu, Bilgin, Sakar, Çekingen, Doktor, Mutluluk ve Meraklı.

Yedi cüceler, ertesi sabah işe gitmek için hazırlamışlar. Pamuk Prenses de onları tek tek öperek işe göndermiş. Bilgin, Pamuk prensesi kapıyı kimseye açmaması konusunda tembihlemiş. Yine bir gün kadın, aynanın karşısına geçip;

"Ayna ayna söyle bana var mı benden güzeli bu dünyada?" demiş.

"Var efendim, 7 cücelerin evinde yaşayan Pamuk prenses sizden güzel." demiş.

Kadın çok sinirlenmiş ve adamının ona ihanet ettiğini anlamış. Bu işi ben halledeceğim demiş. Yaşlı bir kadın kılığına girip, Pamuk Prenses'in yaşadığı evin kapısına gelmiş ve kapıyı çalmış;

– "Ben yaşlı ve fakir bir kadınım bana yemek verir misin?" demiş. Pamuk prenses bu yaşlı kadın bana zarar veremez diye düşünmüş. Pamuk Prenses, onu içeri almış bir güzel karnını doyurmuş

Yaşlı kadın, benim sana verecek param yok. Al bu kırmızı elmayı ormanın en güzel elmasıdır. Bunu senin için kopardım demiş. Yaşlı ve fakir kılığına bürünmüş kadın aslında onun üvey annesi imiş. Prenses zehirli elmadan ısırdığı gibi yere düşmüş.

Akşam olduğunda eve dönen yedi cüceler, prensesi yerde yatarken gördüklerinde çok üzülmüşler. Prensesin yanında ısırılmış elmayı gören Bilgin bunun zehirli bir elma olduğunu anlamış. Prensesi cam bir fanusun içine koyup, yüksek bir yere çıkarmışlar. Oradan geçen herkes onu herkes görsün diye.. Günlerden bir gün, bir prens ormandan geçerken cam fanusun içinde yatan Pamuk prensesi görür ve ona aşık olur. Cam fanusu açıp pamuk prensese dokunduğu gibi, Pamuk prenses gözlerini açar ve uyanır. Her şeyi prense anlatan Pamuk prenses o kadının saraydan kovulmasını sağlar. Pamuk prenses ile prens evlenip çok mutlu bir hayat sürerler.

Karga ile Tilki

Günlerden bir gün bay karga konmuş bir dala
Koca bir peynir ağzında.
Tilki peynirin kokusunu almış gelmiş:
— Günaydın, Sayın Karga, demiş;
Bu ne güzellik böyle:
Bakmaya doyamıyorum size.
Şu tüylere bakın, pırıl pırıl;
Sesiniz bilmiyorum nasıl;
O da renginiz kadar güzelse
Ne yalan söyleyeyim
Bu ormanda güzel yoktur üstünüze.
Karga bu sözlere bitmiş:
— Şuna bir gak diyeyim de ses görsün, demiş;
Gak der demez peynir düşmüş, tilki yutmuş.
— Kara bayım, demiş kargaya;
Şu sözümü hiç unutma,
Kaptırdığın peynire değer:
Her dalkavuk çıkarı için över,
Yüzüne güler, peynirini yer.
Karganın aklı gelmiş başına
İş işten geçtikten sonra.

Rapunzel

Çocukları olmayan genç bir anne ve babanın tek istekleri bir kız çocuklarının olmasıymış. Günün birinde kadın hamile olduğunu anlamış ve çok mutlu olmuşlar. Kadın, yan tarafında bulunan evin bahçesinde çok güzel yeşil marullar görmüş. Hamile olduğu için mutlaka onlardan yemek istemiş. Bunu kocasına söylemiş, kocası da tamam ben sana getiririm demiş. Ama karısı bu tehlikeli olmaz mı? Orası cadının evi demiş.

Neyse akşam olmuş, adam marulların olduğu evin önüne gelmiş ama duvarlar çok yüksekmiş. Bir merdiven getirip bahçeye girmiş ve oradan bir miktar marul alıp karısına götürmüş. Karısı afiyetle marulları yemiş ama yetmemiş akşam olduğu zaman kocası bir daha marul almaya gitmiş ama cadı onu bekliyormuş. Cadıyı karşısında gören adam ne yapacağını şaşırmış ve çok korkmuş.

Cadı Sen benim marulları mı nasıl çalarsın demiş. Bunun için benden izin isteyebilirdin değil mi? demiş. Adamda sizin çok kötü olduğunuzu söylediler ve izin vermezsiniz diye korktum demiş. Cadı bunun cezasını çekeceksin demiş.

Adam, karım hamile eğer marulları yemezse hasta olur demiş. Cadı seni affederim ama bir şartım var demiş çocuğun doğduğunda onu bana vereceksin. Adamda korkusundan hemen kabul etmiş. Cadı, benden istediğin kadar marul alabilirsin demiş. Adam marulları karısına götürmüş ve kadın bir güzel afiyetle marulları yemiş. Gel zaman git zaman kadın doğurmuş ve cadı gelip bebeği almış. Annesi gözyaşlarına boğulmuş. Bebek büyüyüp 16 yaşına geldiğinde çok güzel bir kız olmuş.

Cadı onu yüksek bir kulede hapsetmiş. Bir gün Rapunzel şarkı söylüyormuş. Rapunzel adı nereden gelmektedir diye merak edenler: bahçedeki marulların adı Rapunzel olduğu için kızına Rapunzel adını vermiş. Rapunzel hiç saçlarını kestirmemiş. Uzun altın sarısı saçları olmuş. Ormanda avlanan Prens aman tanrım bu sesin sahibini görmeliyim demiş. Bir bakmış ki kız yüksek bir kulede yaşıyor o sırada Rapunzel'in annesi gelmiş ve Rapunzel Rapunzel uzat o altın sarısı saçlarını demiş. Rapunzel upuzun saçlarını camdan aşağı uzatmış ve annesi saçlarına tutunarak yukarı tırmanmış.

Bunu gören prens sevinmiş ertesi akşam Rapunzel'in kulesi'nin aşağısına gelmiş ve sesini değiştirerek Rapunzel Rapunzel uzat o altın sarısı saçlarını demiş. Rapunzel de saçlarını uzatmış ve prens kızın saçlarına tutunarak yukarı tırmanmış.

Rapunzel karşısında prensi görünce korkmuş. İlk defa annesinden başka insan görmüş. Prens ona ne kadar güzel sesin var demiş kızın da hoşuna gitmiş ve teşekkür etmiş. Benden korkma demiş.

Prens Rapunzel'e aşık olmuş ve Rapunzel de prens'ten hoşlanmış. Gel zaman git zaman prens ve Rapunzel sürekli görüşür olmuşlar. Bir gün annesi Rapunzel'in saçını tararken Rapunzel farkında olmadan büyük bir hata yapmış anne Prens senden daha hızlı tırmanıyor saçlarıma demiş. O sırada annesi sen beni nasıl aldatırsın ben seni dünyanın kötülüklerden koruyorum demiş. Annesi eline makas almış ve Rapunzel'in o uzun altın sarı saçlarını kesmiş. Annesi Rapunzel'i uzak diyarlardaki çöle göndermiş. Sonra annesi evde prensi bekliyormuş ve prens geldiğinde Rapunzel Rapunzel uzat o altın sarısı saçlarını demiş. Annesi saçları aşağı doğru uzatmış ve prens tırmanmış.

Yukarı geldiğinde bir bakmış ki karşısında cadı, o anda cadı onu aşağı itmiş. Prens çalıların üstüne düşmüş ve kör olmuş. Her yerde Rapunzel'i aramış, ormanda bulduğu meyvelerle karnını doyurmuş. Bir gün çölde yürürken o güzel sesi duymuş ve o sese doğru yürümüş. Rapunzel prensi görünce ona doğru koşmuş ve ona sarılmış, ağlamış, gözyaşları prensin gözüne damlamış ve prensin gözleri yavaş yavaş görmeye başlamış ve gözleri iyileşmiş. İkisi birlikte prensin sarayına gitmişler ve halk onları çok sevmiş. Evlenip çoluk çocuğa karışmışlar. Ve ömür boyu mutlu olmuşlar.

Küskün Tavşan

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber iken, keçiler tellal iken, uzak diyarlarda, ormanın tam ortasında, beş kardeş tavşan yaşarmış. Bu beş güzel tavşanın adı şöyleymiş.

Çal Çal; ailenin en çok çalışan tavşanıymış. Yuvalarını o temizler, diğerleri uyurken onlara kahvaltı hazırlarmış.
Çen Çen; ailenin en çok konuşan tavşanıymış. Kardeşlerin sözcülüğünü o yaparmış. Bazen de fazla konuşur, tavşanları bıktırırmış.
Cin Cin; açıkgöz, cin gibi, her şeyi bilen, hakkını kimseye yedirmeyen bir tavşanmış.
Küs Küs; çok alıngan, her şeye küsen, kinci bir tavşanmış. Sık sık kardeşlerine küser, bir süre onlarla konuşmazmış.
Tem Tem; ailenin en tembel tavşanıymış. Hep uyumak ister, bulduğu her fırsatta yatarmış.

Bu beş kardeş her sabah Çal Çal'ın hazırladığı kahvaltıyı yedikten sonra dışarı çıkar, gezer oynarlarmış. Öğle yemeği için ormanda topladıkları yiyecekleri yer ve biraz uyurlar, sonra da kalkıp oynamaya devam ederlermiş. Akşam yemeklerini de yiyip yuvalarına dönerlermiş.

Bir sabah kalktıklarında, Küs Küs'ü biraz hasta bulmuşlar. Küs Küs her zamankinin aksine o sabah çok az yemiş, tekrar yatmış. Kardeşleri ormana çıkmışlar. Küs Küs akşama kadar hasta yatmış. Akşam eve döndüklerinde, bakmışlar ki Küs Küs hâlâ yatıyor. Çen Çen;

– Nasılsın Küs Küs? diye sormuş.

Küs Küs hiç cevap vermemiş, çünkü onlara küsmüş. Bütün kardeşler Küs Küs ile konuşmak için çok uğraşmışlar. Fakat Küs Küs onlara kızmış.

– Sizler hepiniz düşüncesiz kardeşlersiniz. Hasta yattığımı bildiğiniz hâlde bana bir öğle yemeği getirmediniz. Akşama kadar aç ve hasta yattım. Artık sizinle asla konuşmayacağım, demiş. Kardeşleri hatalarını anlamışlar ve ondan özür dilemişler.

Fakat Küs Küs'ün onları affetmeye hiç niyeti yokmuş. Ertesi sabah kardeşlerine katılmamış. Onlar ormana gittikten sonra o da yuvasını terk etmiş.

Akşam olup eve döndüklerinde Küs Küs'ü bulamamışlar. Çok üzülmüşler. Peşinden gidip aramayı düşünmüşler. Onun inadını bildikleri için vazgeçmişler.

Pişman olup geri dönmesini beklemeye başlamışlar. Küs Küs ise yuvadan ayrıldıktan sonra, ormanın diğer tarafında kendine küçük bir yuva yapmış ve yalnız yaşamaya başlamış.

– Oh kurtuldum Çen Çen'in çenesinden, Tem Tem'in tembelliğinden, diyormuş.

Ama içten içe de onları çok özlüyormuş. Bir sincap ve bir kaplumbağa ile arkadaş olmuş. Arkadaşları iyiymişler ama onlarla oynaması çok zor oluyormuş. Bir gün arkadaşı sincapla ormanda gezmeye çıkmışlar. Küs Küs, hızlı giden sincaba yetişmek için koşmaya başlamış. Aksilik bu ya! Önündeki koca çukuru görmeyince içine düşmüş. Küs Küs'ün ayağı çok acıyormuş. Hayvanlar ona yardım etmişler ve yuvasına götürüp yatırmışlar.

Küs Küs'ün ayağı kırılmış ve bir ay hiç kalkmadan yatması gerekmiş. Bütün hayvanlar gidince yuvasında yapayalnız kalmış. Üstelik karnı da acıkmış. "Ben nasıl karnımı doyuracağım? Ayağım da kırık, belki de burada açlıktan ölürüm." diye düşünmüş. O gece aç aç uyumuş. Ertesi gün de yuvasında aç ve yalnız yatmış. Yanına kimse uğramamış ve yiyecek de getirmemiş.

Küs Küs artık yaşamaktan ümidini kesmiş ve o gece de açlıktan kıvranarak uyumuş. Ertesi sabah zorla gözlerini açtığında önünde havuçlar, çeşit çeşit yiyecekler görmüş. Rüya gördüğünü zannetmiş, gözlerini tekrar tekrar kapatıp açmış. Gördükleri gerçekmiş. Yiyecekleri hemen yemeye başlamış. O yiyecekler ona bütün gün yetmiş.

Daha sonraki günlerde de durum böylece devam etmiş. Her gün uyandığında yiyecekler gelmiş oluyor; fakat getireni göremeyince "Her hâlde sincaptır." diye düşünüyormuş. Aradan bir ay geçmiş ve Küs Küs iyileşmiş. Hemen gitmiş sincabı bulmuş. Ona yiyecekler için teşekkür etmiş. Sincap;

– Ne yiyeceği? Ben sana hiç yiyecek getirmedim ki, demiş.
Küs Küs çok şaşırmış. Yiyecekleri kimin getirdiğini çok merak etmiş. Ertesi sabah çok erken kalkmış ve yuvasının karşısındaki ağacın arkasına saklanmış.

O sırada karşıdan, elinde yiyeceklerle kardeşleri Tem Tem, Çen Çen, Cin Cin, Çal Çal gelmişler. Yiyecekleri yavaşça yuvanın kapısından içeri bırakmışlar. Küs Küs çok şaşırmış. Çünkü kardeşlerinin yuvası oraya çok uzakmış. Her gün onun için dünyanın yolunu gelmeleri kardeşlerinin onu ne kadar çok sevdiğini gösteriyormuş. Onları terk ettiği için çok utanmış ve üzülmüş. Yiyecekleri bırakıp giden kardeşlerinin arkasından;

– Çal Çal, Tem Tem, Cin Cin, Çen Çen! diye bağırmış ve koşarak yanlarına gitmiş. Kardeşler ağlayarak birbirlerine sarılmış. Bu defa Küs Küs onlardan özür dilemiş ve onlarla birlikte yuvasına dönmüş. Kardeşlerinin kıymetini anlamış ve hataları olduğunda artık onlara hemen darılmamış. Kardeşleriyle mutlu bir hayat yaşamış.

Kibritçi Kız

Bir yılbaşı gecesi küçük ve sevimli bir kız sokakta üstü başı yamalı, ayağında terlik yok, perişan bir halde kibrit satmaya çalışıyormuş.

Sokaktan geçen insanlar üstünde mont, boynunda atkı olan küçük kızın farkında olmadan yanından geçip gidiyorlarmış.

Sokaklarda çocuklar kartopu savaşı yapıyor, eğleniyorlarmış.

Tabiki kar en çok onları mutlu ediyormuş.

Oysa ki küçük kız üşüyormuş ve titreyen sesiyle kibrit satmaya çalışıyormuş.

Kibritlerim var, kibrit almak istermisiniz diye yoldan geçen insanlara soruyormuş.

Titreyen sesiyle kibritçi kibritçi diyormuş.

Ama o gün hiç kibrit satamamış.

O da isterdi ki iki üç kutu kibrit satıp kazandığı parayla rvde annesiyle beraber sıcak çorba içmeyi.

Kibrit satamadığı için eve gidemiyor, soğuktan ayakları ve ellerini buz kesmişti.

Bir kapının girişindeki taşın üstüne oturmuş ve daha fazla dayanamamış.

Bir kibrit yakmış.

Kibritle ellerini ısıtıyor sönünce yenisini yakıyormuş.

Kibritçi kız'ın ayakları da çok üşümüştü.

Ayağında terlik bile yokmuş en azından bir terlik bile olsaymış bu kadar üşümezmiş.

Terlikleri vardı fakat karşıdan gelen hızlı arabadan kaçarken terliğinin tekini düşürmüştü.

Haylaz bir çocuk terliği alıp kaçmıştı.

Küçük kız ona seslenmiş ama çocuk onu dinlememişti bile.

Kibritçi kız yine soğuk ve karlı bir günde bir evin kapı girişine oturmuş ve bir kibrit çıkmış.

Fakat kibrit yanmamış.

Kibriti duvara sürtmüş ve yanan kibritin ışığından duvar aralanmış, evin içi gözüküyormuş.

Kibritçi kız hayallere dalmış.

Masanın üstünde duran nar gibi kızarmış hindi etini elini uzatarak tam alırken kibriti sönüvermiş.

Tekrar bir kibrit yakmış ve tekrar hayallere dalmış.

Bu sefer bir yaz gecesi yerler sıcak, havada bulut yok, bir yıldızın kaydığını görmüş.

Babaannesi ona yıldız kaydığı zamanlar birinin öldüğünü söylemişti.

İşte o sırada babaannesi geldi ve onu kucakladı.

Kibritçi kız'ı yanına aldı.

İnsanlar sabah olduğunda yerde yatan bir kız görmüşler.

işte bu kız kibritçi kızmış.

Yanında da bir sürü sönmüş kibrit çöpü varmış.

Kızcağız demek ki ısınabilmek için bütün kibritleri yakmış ve hayallerle küçük kız hayata gözlerini yumarak ölmüştü.

Keloğlan ve Nasreddin Hoca

Masal bu ya.. Bir gün Keloğlan ile Hoca Nasreddin karşılaşırlar..

Günlerden bir gün Keloğlan kasabaya tavuk satmaya gitmiş. Pazara gelince elindeki iki tavuğa müşteri aramaya başlamış. Adamın biri tavuklara bir altın vermiş. Keloğlan bunu kabul etmemiş. İlle de iki tavuğa iki altın isterim demiş. Keloğlan'ın tavukları bir altına vermediğini gören adam:

" Bak Keloğlan, bende bir define haritası var. Yalnızım, yaşlandım artık. Bu sebepten defineyi aramaya çıkamadım. Eskiden Zenginoğlu'nun konağında çalışırdım. Bu haritayı bana Zenginoğlu vermişti. İki tavuk benim olsun, harita senin olsun, defineyi ara bul, ömrünce mutlu ol " demiş. Keloğlan adama inanmış, değiş tokuş yapılmış. Keloğlan akşamüstü yorgun argın köyüne dönmüş. Anası:

" A benim kel oğlum, kabak oğlum. Hiç bu kağıt parçasına iki tavuk verilir mi? Sen tavukları satıp gaz, tuz alacaktın. Kandırmışlar seni. Şimdi karanlıkta otur, yemekleri tuzsuz ye de aklın başına gelsin " diyerek bağırıp çağırmış. Keloğlan oralı olmamış, aklı fikri definedeymiş. Sabahı zor etmiş, erkenden kalkmış. Anasına:

" Ana ben defineyi aramaya gidiyorum. Kışlık yiyecek hazırlamıştım. Varsın gaz olmasın, akşamları erken yatarsın. Varsın tuz olmasın, komşudan istersin. Defineyi bulursam, seni sultanlar gibi yaşatacağım "demiş. Anasının elini öpmüş. Keloğlan' ın kararlı olduğunu gören anası çaresiz fikir değiştirmiş. " Güle güle git, Keloğlan. İnşallah defineyi bulursun " diyerek Keloğlan'ı uğurlamış.

Keloğlan dağ-bayır aşmış, günlerce aramış, sonunda haritadaki kuyuyu bulmuş. Define bu kuyunun içindeymiş. Kuyuya attığı taş tak diye ses çıkarmış. Keloğlan kuyuda su olmadığını anlamış. Fakat geçen yıl köydeki kör kuyuya inen ve bir daha çıkamayan üç kişi aklına gelmiş. " Yanımda köyden getirdiğim ip var. Kuyunun kenarına bağlayıp insem ya ben de onlar gibi kuyudaki zehirli dumandan boğulur kalırsam halim nice olur, diye düşünceye dalmış. Evvela bana mert, sözünün eri, kuyudaki tehlikeyi ortadan kaldırabilecek bir yardımcı lazım. Böylesi de nerelerde bulunur, diye düşünürken aklına Nasreddin Hoca gelmiş. Tamam demiş Hoca bu işin çaresini bulur. '

Az gitmiş uz gitmiş, sonunda Akşehir' e varmış. Sormuş, Nasreddin Hoca' nın evini göstermişler. Kapıyı çalmış. Nasreddin Hoca kapıyı açmış. " Buyurun evladım " demiş,

“ Ben Nasreddin Hoca’yım. Bir şey mi arzu etmiştiniz? “

“ Hocam bizim köyde bana Keloğlan derler. Sizin önemli bir meselenin çözümüne yardımınızı rica edecektim. Beni dinlemek zahmetine katlanırsanız çok sevinirim. “

Hoca Keloğlan’ ı evine buyur etmiş. Keloğlan define haritasına nasıl sahip olduğunu, anasına veda edip köyden ayrıldığını, haritadaki kuyuyu bulduğunu, kuyuya neden inemediğini anlatmış. “ Eğer defineyi bulursak yarı yarıya paylaşırız, Hocam. Ne dersiniz? ” diyerek sözü bağlamış.

Nasreddin Hoca:

“ Uzun süredir kullanılmayan veya etrafındaki toprak tabakasından içine zehirli hava sızan kuyularda, yeterli hava akımı olmadığı için, bu zehirli hava birikir. Eğer böyle kuyulara inilirse insanı zehirler, öldürür. Söylediğine göre kuyunun derinliği dokuz on metre varmış. Kuyunun çevresini kazıp genişletmek çok yorucu ve zahmetli, ikimiz başaramayız. Yardımcı bulmaya kalksak kulaktan kulağa yayılır, halk kuyunun başına dolar. Başka bir yol bulmalıyız Keloğlan. Sen bizde birkaç gün misafir kal, düşünüp hal çaresini bulurum. “

Nasreddin Hoca sonraki iki gün planlar yapmış, taslaklar çizmiş. Planları demirciye götürmüş. Bu aletlerin olanını vermesini, olmayanı çizime uygun olarak yapmasını tembihlemiş. Haftasına aletler hazır olmuş. İki eşeğin çektiği bir araba almış. Arabaya aletleri, yiyecek, içecek gibi ihtiyaçları koymuş. Karısıyla vedalaşıp eşeğine binmiş. Nasreddin Hoca eşeğiyle önde, Keloğlan arabayla arkada, yola koyulmuşlar. Günlerce süren zahmetli yolculuktan sonra definenin bulunduğu kuyuya varmışlar. Hoca kuyuyu incelemiş. Keloğlan ile birlikte demirciye yaptırmış oldukları büyük körüğü kuyunun yanına indirmişler. Yaklaşık on santim genişliğindeki borunun bir ucunu kuyunun dibine sallamışlar. Diğer ucunu körüğe takmışlar. Birlikte körüğe temiz hava basmaya başlamışlar. Yıllardır burada biriken durgun ve zehirli hava, temiz ve basınçlı havanın etkisiyle parçalanmaya, yavaşça yükselmeye, kuyudan çıkmaya başlamış. Körük her hava basışında kuyudaki zehirli hava oranı azalıyormuş. Bu işlem ertesi gün de devam etmiş. Üçüncü gün kuyunun temizlendiğine kanaat getirmişler. Yine de her şeyden emin olmak için Nasreddin Hoca arabada getirdiği bir kediyi çuvala koymuş. Çuvalı ipe bağlayıp kuyunun dibine sarkıtmış. Yarım saat sonra kediyi çıkardığında dipdiri olduğunu görmüş.

Keloğlan ipi beline bağlayıp kuyuya inmiş. Haritada belirtilen taşı çıkarmış. Taşın altındaki toprağı kazınca, sandığı bulmuş. Yanındaki diğer ipe sandığı bağlamış ve Hoca’ ya kendisini çekmesi için seslenmiş. Keloğlan kuyudan çıkınca, Hoca ile sandığı yukarıya çekmişler. Sandığın kilidini kırıp, kapağını açınca, bir de ne görsünler: Çil çil altınlarla dolu değil miymiş sandığın içi… Çok sevinmişler. Hemen altınları paylaşmışlar. Ertesi gün, Nasreddin Hoca eşeğiyle Akşehir’e, Keloğlan arabayla köyüne doğru yola koyulmuşlar.

Keloğlan köyünde dillere destan bir konak yaptırmış. Hizmetçiler, uşaklar tutmuş. Tarlalar, bağlar, bahçeler satın almış. Anasıyla birlikte sultanlar gibi yaşamaya başlamış. Keloğlan’ ın görülmemiş zenginliği padişahın kulağına gitmiş. Ava çıktığı bir gün Keloğlan’ ın konağına uğramış. Keloğlan padişaha hürmet göstermiş, en iyi şekilde ağırlamış. Gördüğü yakın ilgiden çok memnun kalan padişah, Keloğlan’ ı gelecek ay kutlanacak bayram için, sarayına davet etmiş.

Bayram günü Keloğlan arabalar ve uşaklarla beraber saraya gitmiş. Eğlenceler sırasında padişahın dünya güzeli kızı Menekşe ile tanışmış ve aşık olmuş. Menekşe de Keloğlan’ ı görür görmez sevmiş ve yanından ayrılmak istemiyormuş. Bayram eğlenceleri bittikten sonra Keloğlan konağına dönmüş. Anasına Menekşe Sultan’ ı görür görmez aşık olduğunu, onsuz yapamayacağını söylemiş. Düşünmüşler, taşınmışlar, padişahtan Menekşe’yi istemeye karar vermişler. Daha sonra anasıyla

gidip kızı istemişler. Padişah Menekşe'yi Keloğlan' a vermiş. Keloğlan konağına dönüp düğün hazırlıklarına başlamış. Bir taraftan da Nasreddin Hoca' ya haberciler gönderip, düğüne davet etmiş.

Nasreddin Hoca payına düşen altınlarla Akşehir'e döndükten sonra yoksulları, yetimleri, giydirip kuşatmış, parasının çoğunu hayır işlerinde kullanmış. Bir yandan da Keloğlan'ın köyünde konak yaptırdığını, uşaklar tutup, araziler satın alıp sultanlar gibi yaşamaya başladığını dost sohbetlerinde ve gelip giden yolculardan duyar, anlatılanlara sevinirmiş. Keloğlan' ın düğün haberini ve Menekşe Sultan ile evleneceğini duyunca keyfi pek yerine gelmiş. Hemen düğüne gitmek için hazırlıklara başlamış. Halılar, kürkler, ipek kumaşlar almış. Menekşe'ye küpe, kolye, gerdanlık gibi ziynet eşyaları almış. Ayrıca dört atın çektiği iki araba satın almış, iki tane de uşak tutmuş. En değerli elbiselerini, en gösterişli kürkünü giymiş. Karısıyla birlikte düğünden birkaç gün önce yola çıkmış. Nasreddin Hoca maiyetiyle birlikte gayetle şatafatlı bir şekilde saraya varmış. Keloğlan Hoca' yı kapıda karşılamış. Elini öpmüş. Sarılmışlar, hasretle kucaklaşmışlar. Düğün gününe kadar Hoca başından geçmiş nice olaylara ince espriler katarak anlatmış. Davetlilerin hoşça vakit geçirmelerine yardımcı olmuş. Sazlı, sözlü eğlenceler arasında Keloğlan ile Menekşe Sultan evlenmişler. Mutluluklarına diyecek yokmuş. Daha uzun yıllar mutlu ve bahtiyar olarak yaşamışlar.

Keloğlan ile Ese ve Köse

Günlerden bir gün, köyün birinde kel bir oğlanla fakir anacığı mutlu mesut yaşarmışlar. Keloğlan bütün gün köyün arkadaşlarıyla oyun oynar, onlara türlü türlü masallar anlatır, arada birilerinin koyununu keçisini otlatır, eline geçen parayla annesiyle beraber yarı aç yarı tok geçinip giderler, hallerine her zaman şükrederlermiş. Anası bir gün Keloğlan'ı almış karşısına, "Kel oğlum, keleş oğlum artık senin bir baltaya sap olma vaktin geldi de geçiyor, böyle onun davarı bunun hasadı nereye kadar sürecek." demiş. Keloğlan anasına hak vermiş ama elden ne gelir masal söylemekten başka bir sanatı yokmuş.

"Sütçü Ese'ye gideyim belki onun yanında bir iş bulurum." demiş. Varmış Sütçü Ese'nin dükkânına. Ese de o sırada süte su katıyormuş, o kadar dalmış ki Keloğlan'ın geldiğini fark etmemiş. Keloğlan Ese'nin yaptığı bu yanlış işi görünce "Dur şunu bir korkutayım." deyip seslenmiş,

"Ese Ağa kolay gelsin!"

Ese'nin ödü patlamış korkudan süt kovasını devirmiş, seslenenin Keloğlan olduğunu görünce, "Vay, sen gizli gizli beni mi gözetliyordun." demiş kepçeyi kaptığı gibi düşmüş keloğlanın peşine.

Keloğlan tabana kuvvet koşmuş. Bakmış ki ilerde Köse'nin değirmeni var. "Buraya saklanayım." demiş. Köse de o sırada birilerinin çuvallarından un aktarıyormuş kendi çuvallarına. Öyle dalmış ki Keloğlan'ın içeriye girdiğini fark edememiş. Keloğlan, Köse'nin yaptığı bu yanlış işi görünce "Şunu bir korkutayım." deyip seslenmiş.

"Kolay gelsin Köse ağa!"

Köse'nin ödü patlamış, korkudan un çuvallarını devirmiş. Dönüp de Keloğlan'ı görünce, "Vay keleş sen beni mi gözetliyordun." demiş. Değneği kaptığı gibi düşmüş Keloğlan'ın peşine. Başlamış kovalamaya. Ese ile Köse arkada Keloğlan önde bir kovalamaca başlamış. Keloğlan bakmış ki ilerde bir kalabalık. "Kalabalığa karışırsam ellerinden kurtulurum." demiş.

Dalmış kalabalığa. Ese ile Köse de peşinden dalmışlar. Meğer kalabalığın ortasında bir meydan varmış, ahali meydanın etrafında toplanmışlarmış, Keloğlan kendini meydanda buluvermiş. Ese ile Köse de kendilerini meydanda bulmuşlar. Tam Keloğlan'a girişeceklermiş ki bir çığırtkan çıkmış ortaya ve seslenmiş kalabalığa.
"İşte bugün masal yarışması için meydana çıkan üç gönüllü. Şimdi bize birer masal anlatacaklar. En güzel masalı anlatan mükâfatı kazanacak."

Meğer o gün köy meydanında panayır varmış da masal yarışması yapılıyormuş. Ese, Köse ve Keloğlan da bu yarışmanın ortasına düşmüşler işte. Ese ile Köse, ödül lafını duyunca Keloğlan'ı unutmuşlar. İkisi de içlerinden "Bizde palavradan bol ne var." diye geçirmişler.

Ese başlamış masalını anlatmaya.

"Benim bir ineğim vardı. Öyle süt veriyordu ki altına kova yetiştiremiyorduk. Gölden kestiğimiz kamışları uç uca ekleyip isteyen istediği kadar içsin diye evlere süt hattı çektik."

Sıra Köse'nin masalına gelmiş.

"Bir gün sultanın ordusuna un lazım olmuş. Değirmende bir çuvalımız vardı. Hemen içine un doldurup topal bir çekirgeye yükledim. Üstüne de kendim bindim, hoplaya zıplaya vardım orduya. Ekmek yapıp orduyu doyurduk, artanını da köylülere dağıttık."

Sıra gelmiş Keloğlan'ın masalına.

"Bizim köyün gölü kurumuştu. Tarlaları sulayamıyorduk. Birisi 'Ese'nin ineğini getirelim.' dedi. Nasılsa o ineğin sütüne su karıştırırken ölçüyü kaçırmıştır." deyince oradakiler basmışlar kahkahayı.

Ese tutamamış kendini. Sen ne demek istiyorsun, diyerek Keloğlan'ın üstüne yürümüş. Bunu gören Subaşı huylanmış.

"Şu Keloğlan masalını bitirsin, şu Ese'nin hesabını göreyim, bunda bir iş var." demiş.

Keloğlan devam etmiş masalına. "İneği sağdık gölü doldurduk ama Ese'nin elinin ayarı hiç yokmuş. Göl taşmaya başladı. Baktık tarlalarımızı sel götürecek taşan suyu dolduralım diye Köse'nin çuvalını kaptık ama baktık ki çuvalın dibi delik. Meğer çuvalın içindeki un bu delikten Köse'nin ambarına akmamış mı."

Etraftakiler bir kez daha gülmüşler. Bu sefer Köse kendini tutamamış, Keloğlan'ın üstüne yürümüş. Subaşı bunu görünce, "Hele Keloğlan masalını bitirsin sonra Köse'nin de ifadesini alırım Ese ile birlikte." demiş. Keloğlan devam etmiş.

"Baktık olmayacak, herkes evinde ne kadar fındık kabuğu varsa getirdi. Köyün karıncalarına söyledik. Onlar da fındık kabuklarıyla suları taşıdılar. Tarlaları selden kurtardılar."

Keloğlan masalını bitirince büyük bir alkış kopmuş, alkışlardan anlaşıldığı gibi yarışmayı Keloğlan kazanmış. Ese ile Köse "Yeter oldun sen Keloğlan, hem bizi rezil et hem yarışmayı kazan, sana tenhada iyi bir sopa çekmenin vakti geldi." diye düşünürken Subaşı bunları enselerinden tutmuş "Ağalar hele karakola kadar gelin bakalım size soracaklarım var." demiş. Cezalarını bulmak üzere süklüm püklüm götürülmüşler karakola.

Bizim Keloğlan'a ödül olarak sevimli bir eşek vermişler. Keloğlan, Karakaçan adını vermiş eşeğe. O günden sonra Karakaçanla odun taşımış pazara, anasına bakmış, mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Kurnaz Karga'nın Oyunu

Günlerden bir gün, karga yaz sıcaklarından bunaldığı için dereye yıkanmaya gitmiş. Derenin serin sularında yıkanırken bir yengecin ayağına basıvermiş. Çok kızan yengeç, kıskacıyla karganın ayağına sıkıca sarılmış.

Canı acıyan karga:

-"Bırak beni yengeç kardeş, canımı acıtıyorsun" diye yalvarıp yakarmış.
Yengeç:
-" Sen benim ayağıma bastın, bende seni yiyeceğim" demiş.
Karga:
-" İsteyerek olmadı, özür dilerim" diyerek yalvarmış, yakarmış ama birtürlü yengeç onu bırakmamış.
Sonunda Kurnaz Karganın aklına bir fikir gelmiş. Yengece:
-" Eğer beni bırakırsan sana bir geyik getireceğim" demiş.
Bu sözleri duyan yengeç kargaya:
-" Tamam bana bir geyik getirmen şartıyla seni bırakıyorum." Karga kurtulur kurtulmaz evine doğru gitmek için uçmaya başlamış. Epey uçtuktan sonra susuzluğunu gidermek için yolunun üzerinde bulunan dere kenarına inmiş. Su içmeye başladığında karganın yanına gelen aç bir tilki:
-" Burada ne arıyorsun?" diye sormuş.
Karga:
-" Su içmek için buraya indim" demiş ve suyunu içip tam havalanacağı anda tilki, karganın üzerine atlayıp onu yakalamış.
Karga:
-" Tilki kardeş ben sana bir kötülük yapmadım bırak beni evime gidiyim." demiş.
Tilki:
-" Karnım çok aç, hiçbir yere gidemezsin seni yiyeceğim." demiş.
Karga:

-” Benim etim senin dişinin kovuğunu bile doldurmaz. Beni bırakırsan seni içinde bir sürü balığın bulunduğu bir yere götürürüm, sende karnını bir güzel doyurursun.” demiş.
Tilki karganın bu sözleri üzerine:
-” Ama ben yüzme bilmiyorum ki” demiş.
Karga:
-” Sen kıyıda durup kuyruğunu suya daldırırsın, balıklarda gelir senin kuyruğuna yapışırlar, sende onları bir güzel yer karnını doyurursun” demiş. Tilki karganın söylediklerini kabul etmiş ve yengecin yaşadığı yere gelmişler.

Karga tilkiye:
-” Sana söylediğim yere geldik, şimdi kuyruğunu suya daldır.” deyince tilki hemen kuyruğunu suya daldırmış. Bu arada karga yengece:
-” Sana söylediğim gibi güzel bir geyik getirdim. Çabuk kuyruğuna yapış” diye söylemiş. Yengeç sudaki etli kuyruğa öyle bir yapışmış ki, canı çok yanan tilki bütün gücüyle ormana doğru kaçıp giderken yengeci de kuyruğunda beraberinde götürmüş. Tilki ve yengeç böylece kötülüklerinin cezasını çekmişler.

Var varanın, sür sürenin, baykuşu çoktur viranenin, destursuz bağa girenin hali duman demişler. Ah ne duman, ne duman, yaşım üç müydü, beş miydi daha o zaman…

Ceylan, Kaplumbağa, Fare ve Karga

Bir varmış, bir yokmuş.Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, hayvanların mutlu yaşadığı bir ülke varmış. Bu ülkede ceylan, kaplumbağa, karga ve fare bir arada güzel güzel yaşıyormuş. Yurtları uzak, çok uzak bir yerdeymiş. Mutlulukları da bu yüzdenmiş. Günlerden bir gün, ceylan çayırda oynuyormuş, halinden çok mutluymuş. Ancak birdenbire insanoğlunun en iyi dostu olarak bilinen bir köpek çıkmış ortaya . Tabii arkasından da bir insan gelmiş. Köpek ve adam geyiğin peşinden koşmaya başlamış.Ceylan kaçmış onlar kovalamışlar.

Bu sırada evde yemek zamanıymış. Sofrayı hazırlayan fare bakmış arkadaşlarından biri eksik. Arkadaşlarına dönerek :

-Neden ,demiş hep dörtken bu gün üçüz? Ceylan arkadaşımız bizi unuttu mu dersiniz?

-Unutmaz, demiş kaplumbağa. Mutlaka başı dertte olmalı. Ne olurdu karga gibi kanatlarım olsaydı, uçar dolanırdım çayırları. Ya ceylanın yardımımıza ihtiyacı varsa, ne olduğunu bilmeden onu yargılamak doğru olmaz.

Karga hak vermiş kaplumbağaya. Kanatlarını çırpıp havalanmış ve ceylanı aramaya başlamış. Birde ne görsün, ceylan ormanda bir tuzağa düşmemiş mi? Ağlardan kurtulmak için çırpınıp duruyor. Karga hemen dostlarına haber vermiş. Üçü düşünüp bir sonuca varmışlar. Biri evi bekliyecek, diğer ikisi ceylanı kurtarmaya gidecekmiş. Tabiki evde kaplumbağa kalmış. Fare ile karga fırlayıp gitmiş. Kaplumbağa kalmış kalmasına ama, aklı hep dostlarındaymış. Sonunda oda çıkmış yola. Bir süre sonra fare ile karga ceylanın yanına gelmiş. Fare ağları kemirmiş. Sonra hepsi oradan ayrılmış.

Avcı oraya gelip ağları parçalanmış, tuzağı da bomboş görünce küplere binmiş. Öfke ile etrafa bakınmış o sıra kaplumbağayı görmüş. Onu çantasına koymuş.

-Ceylan bir başka güne kalsın. Biz bu akşam kaplumbağa ile yetinelim.

Karga olup bitenleri yukarıdan görmüş. Hemen uçarak olanları ceylana ve fare anlatmış. Üçü hemen bir araya gelip dostlarını nasıl kurtaracaklarını düşünmeye başlamışlar. Sonunda bir yol bulmuşlar. Ceylan, avcının önüne çıkıp kendini göstermiş. Ceylanı karşısında gören avcı hemen onun peşine düşmüş. Avcı kovalıyor, ceylan koşuyormuş. Sonunda avcı yorulup sırtındaki çantayı yere atmış. Farede bunu bekliyormuş. Hemen koşup, çantayı kemirmiş ve dostunu kurtarmış.

Onlar ermiş muradına, avcı boş dönmüş evine.

Kurt ile Kuzu

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar susayan bir kurt su içmek için dereye inmiş, tam içecek, başını çevirmiş; bakmış, bir kuzu. Körpecik, gencecik, tüyü yeni bitmişlerden. O da kurdu görmüş, bacakları tir tir titreyerek bakıyormuş.

Kurt kulaklarını dikleştirmiş, dik dik süzmüş kuzucuğa:

“Heyy!! Bana baksana sen,” demiş. “Ne yapıyorsun ora da, söyle bakayım?”

“Hiç,” demiş kuzucuk, “su içiyordum.” “Niçin doğru dürüst suyunu içmiyorsun, peki?” “Anlamadım,” demiş kuzucuk. “Anlamamışmış! Ben şimdi sana anlatırım. Benim içeceğim suyu ne halt etmeye bulandırıyorsun; sende hiç utanma arlanma yok mu?”

“Senin suyunu bulandırmak mı? Ama bu olanaksız. Sen yukardasın, ben aşağıda. Irmak da yukardan aşağıya akıyor. Aşağıdan yukarıya değil ki…”

“Demek, öyle…” demiş kurt. “Demek… Ha ha, şimdi tanıdım seni, şimdi. Sen değil miydin, geçen yıl anama bacıma söven, ha, sen değil miydin?”

Kuzucuk şaşırmış:

“Kesinlikle hayır” demiş. “Ben daha bu yı| doğdum, geçen yıl hayatta bile değildim.”

“Öyle mi? O zaman, sen değilsen mutlaka senin kardeşindi.”

“O da olanaksız” demiş kuzucuk. “Benim hiçbir zaman kardeşim olmadı. Ben bir ananın bir babanın tek kuzusuyum.”

“Vay beni yalancı yerine koyuyorsun ha, öyle mi? Saklama, saklama, biliyorum. Çobanlar söylediler, anama bacıma söven sizin aileden biriymiş. Artık sız çok oldunuz, yüz verdik diye tepemize çıktınız. Ben şimdi seni bir yiyeyim de bütün kuzuların koyunların aklı başına gelsin!”

Böyle demiş, kuzuyu oracıkta haklamış.

Masaldaki öğüt: İnsan güçlüyse, yapacağını yapar, zayıf olanın hakkından gelir. Haksız bile olsa, zeytinyağı gibi üste çıkar.

Tilki ile Kirpi

Bir zamanlar, bir tilki avını afiyetle yemiş, keyifle ormanda yürümeye başlamış. Önüne bir kirpi çıkmış. Kirpiyi ömrü hayatında ilk defa gören tilki,

– "Sen de kimsin?ismin nedir?" diye sormuş.
Kirpi cevaplamış;
"Ben kirpiyim. Peki, ya sen kimsin?"

– "Ben de tilkiyim. Ormanın en kurnaz hayvanı olarak da bilirler beni. Ya Sen ne arıyorsun burada?"

Kirpi;
– "Ormanda hiç arkadaşım yok. Yalnızlıktan çok sıkıldım, can sıkıntısından dolaşıyorum?"
Tilki;
– "Benim de canım sıkılıyor, yalnızım senin gibi. Seninle ortak duygularımız var, gel beraber gezelim, seninle iyi arkadaş olalım. Beraber avlanırız, yer, içer, eğleniriz."
Kirpi;
"Peki, kabul." demiş.
Tilki sormuş;
– " Av yakalamak için hangi bilgilerin var? Seninle beraber avımızı ortak nasıl yakalayabiliriz?" diye sormuş.
Kirpi;
"Benim tek bilgim var. Senin ne bilgin var?"
Tilki;
"Ben kurnaz bir hayvanım. Dünyada kurnazlıkta üstüme yok. Anlayacağın av için türlü hilelerim var, her yolu bilirim. Çok bilgili biriyimdir."
Kirpi;
"Maalesef öyle, seninle bu şekilde zor arkadaş oluruz. Çünkü benim bir bilgim varken, senin bilmediğin yok!" demiş.

Tilki;
“Kirpinin övgüleri karşısında böbürlenen tilki, merak edip sormuş; bir bilgi ile nasıl yaşıyorsun?”
Kirpi;
“Ayağını uzat da sana göstereyim.” der.

Tilki ayağını kirpiye uzatınca, kirpi hemencik tilkinin ayağını ısınır ve kapanır. Tilki o acıyla havaya fırlar, sonra bir hışımla kirpinin üzerine atlar ama kirpi dikenlerini kalkan yaptığı için, dikenleri tilkiye batar ve pes edip geri çekilir.

Tilki;

“Bir bilgin ile beni alt ettin. Tebrik ediyorum, gel arkadaş olalım.” demiş.

O günden sonra tilki ile kirpi, iki iyi arkadaş olmuşlar. Beraber avlanıp, beraber yer, içerlermiş. Günlerden bir gün, karınları acıkan bu ikili, gördükleri bir kümese girmeye karar vermişler. Bir kapan kurup, horozları yakalamak istemişler. Tavuklara kapan kurup yakalamaya karar verirler. Kapanı kurarlarken kirpinin ayağı kapana takılır, ne kadar uğraşmışsa da kapandan bir türlü kurtulamamış. Biraz uzağındaki tilkiye seslenir;

– “Tilki kardeş, ayağım kapana kapıldı, ne olur gel beni kurtar.” demiş.

Tilki, kirpinin bağrışlarını, feryadını duyar ama hiç oralı olmaz. Usulca kümese girip, bir horozunu kapar ve dışarı çıkar. Tilkinin bu davranışına öfkelenen kirpi:

“Tilki kardeş, seninle iki iyi arkadaştık, beraber yer, beraber içerdik. Yediğimiz, içtiğimiz ayrı gitmezdi. Böyle kötü ayrılmayalım, bacağını uzat da bir defa öpeyim, öleceksek de dost olarak ölelim.” der.

Kirpinin övgüleriyle böbürlenen tilki, kapanın yanına gider ve ayağını öpmesi için kirpiye uzatır. Kirpi ayağını bir ısırır, hiç bırakmaz. Tilki ne kadar çabalasa da, yalvarsa da kirpi ona güvenmez, ayağını bırakmaz. Sabaha kadar o şekilde kümeste beklerler ikisi de.

Nihayet gün ağarır, kümesin sahibi hayvanlarını dışarı bırakmak için kümesin içine girer, bir de ne görsün; Bir tilki kümesin içinde sere serpe uzanmış. Derhal eve girerek içeriden tüfeğini alıp gelir ve tilkiyi oracıkta vurur. Tilkiyi dışarı sürüklerken, birden fark eder ki, tilki ayağından bir kirpi yakalamış. Derhal kirpiyi kapandan kurtarıp:

“Bütün hayvanlarımı kurtardığın gibi bir de beni kürk sahibi yaptın, ben de seni özgür bırakıyorum.” der. Böylece kirpi özgürlüğüne karışır, tilki de yaptığı ihanetin cezasını canıyla öder.

Kurt ve Leylek

Günlerden bir gün, kurdun biri yakaladığı balığı yerken boğazına kılçığı batmış. Ne etmişse boğazındaki kılçığı bir türlü çıkaramamış. Ormandaki tüm hayvanlardan aman dilemiş ama kimse onun derdine derman olamamış. Kurdun haline acıyan Bilge kaplumbağa;

“Boğazındaki kemiği ancak uzun gagası olan bir hayvan çıkarabilir. En uzun gagalı hayvan da leylektir. Gidip ondan yardım iste diye tembihlemiş.”

Bu fikri pek beğenen kurt, hemen leyleğin yanına gitmiş;

“Sevgili leylek, çok acil yardımına ihtiyacım var. Boğazıma bir balık kılçığı takıldı, ne yapsam çıkaramıyorum. Şu upuzun gaganla çıkarsa boğazımdaki kılçığı! Sana ömür boyu minnettar olurum” demiş.

Kurdun haline acıyan leylek, kurttan ağzını var gücüyle açmasını istemiş. Uzun gagasını kurdun ağzına sokarak, nihayet kılçığı çıkarıvermiş. Kurt, kılçıktan kurtulmanın verdiği rahatlıkla ormana doğru yürümeye başlamış.

Leylek; “Ooo bakıyorum da hemencecik yapılan iyiliği unuttunuz!” demiş.

Günlerdir katlanamadığın acıdan seni kurtardım. Bana bir teşekkür borcun olmalı demiş.

Kurt hiddetle leyleğe dönüp; “Nerede görülmüş de kafasını kurdun ağzına sokan bir leyleğin sağ olarak yaşadığı! Dua et ki, şuan hayattasın!” demiş.

“Bence sen bana teşekkür etmelisin. Çünkü isteseydim boğazını kopartırdım dolayısıyla şuan hayatta olamazdın. Söyle bakalım senin bana teşekkür etmen gerekmiyor mu?”

Öğüt: Kötü, düşüncesiz insanlar, kendilerine yardım edenlere teşekkür etmek yerine, onlara kabalık ederek, üstünlük taslarlar.

Kurt ile Keçi

Var idi, yok idi. Yeryüzünde bir keçi ile bir koyun var idi. İkisi, aç oldukları için kırda dolaşıp yayılmaya çıktılar. Bir kurda rastladılar. Korkup, durdular.

Kurt:
– Koyun kardeş seni yiyeceğim, dedi. Bunun üzerine koyun kurda:

– Önünde hazır durmuşum, istersen ye beni. Ancak senden bir ricam var: Beni şimdi yeme. Önünde biraz oynayıp, birazcık pehlivanlık edeyim. Beni ondan sonra ye, dedi.

Kurt da "pekiyi" diyerek, koyunun isteğini kabul etti. Koyun sağdan sola, soldan sağa zıpladı. Bir taraftan bir tarafa koştu durdu. Kurt ise hep böyle koyunun çevresinde dolanarak, onu seyretti. Koyun da şöyle yaptı, böyle yaptı; sonunda bırakıp kaçtı. Kurt bekledi, bekledi.. Fakat koyun dönüp gelmedi. Kurt aramaya koyuldu ise de, koyunu bulamadı.

Bu yüzden kurt gelip keçiye:
– Keçi kardeş seni yiyeceğim, dedi. Keçi:

-Beni nasıl yiyeceksin, tek beni yersen eline ne geçer? Benim iki yavrum var. Onlar da mağaradadır. Bırak beni gideyim, onlara süt emzireyim. Yavrularımı da yanıma alıp getireyim, hepimizi birden ye. Ta ki beni yedikten sonra yavrum kalmasın yahut yavrularımı yedikten sonra, ben kalmayayım.

Kurt "pekiyi" dedi. Keçi gitti, dağa girdi. Yavrularını emzirdi. İkisini de yanına alıp, uzaklaştı. Kurt bekledi, bekledi… Fakat keçi de gelmedi. Kurt kalkıp yola düştü, keçiyi dağ tepe aramaya koyuldu. Bütün çabalarına rağmen keçiyi bulamadı. İkisini de elden kaçırdığını anladı. Sonra bir mağaraya geldi, içeri girdi. Mağarada bağlı bir at gördü. Kurt:
– At kardeş yerim seni, dedi. At:
– Beni yiyebilmen zordur. Sen ki ufak bir kurtsun, benim gibi kocaman bir atı nasıl yersin? diye cevap

verdi.
Kurt ise:
– Yerim, dedi. At:
– Pekiyi, istersen beni ye. Yalnız, nalıma beratım** yazılıdır, dedi. Kurt:
– Nalın nerededir? diye sordu. At:
– Ayağımın altındadır, dedi. Kurt da:
– Ayağını kaldır da bakayım, dedi.

Bunun üzerine at ayağını kaldırdı. Kurt atın nalındaki beratı görmek için eğildi.
Bu durumdan istifade eden at, alnına bir tekme vurmakla birlikte, kurdun kafasını parçaladı. Kurt yere yığıldı, düştü. Can çekişirken başına gelen işleri, sızlanarak söylenmeye başladı:

Gittin gördün bir koyun
Ye, kalsın kuru boyun
Neyine oyun, moyun
Pehlivanlık mı edeceksin?

Gittin gördün bir keçi
Ye kalsın kuru ayakçığı
Neylersin ikiyi üçü
Çobanlık mı edeceksin?

Geldin gördün bir at
Ye de yanında yat
Neyine berat, merat
İstanbul'a mı gideceksin?

Bunları söyledikten sonra kurt can verdi. Koyun kurtuldu. Keçi de kurtuldu. At da kurtuldu.
Ben de gittim bana üç elma verdiler: Biri masala, biri masalı anlatana, biri de masalı dinleyenlere.

Tarla Kuşu ve Yavruları

Hayvanlar aleminin sıra dışı varlıkları olan kuşların yaşam öykülerini anlatırken, insanların yaşamlarıyla kesiştiği noktada bizlere yararlı öğütler veriyor.

Bir zamanlar, buğdayların yeşerdiği bir tarlada yaşayan bir tarla kuşu varmış. Tarla kuşu yuvasını buğday başakları arasına, korunaklı bir şekilde yapmış ve her gün birer yumurta yaparak kuluçkaya yatmış. Günler geceleri kovalamış ve sonunda yavrularını yumurtadan çıkarmayı başarmış tarla kuşu. Yavrular yumurtadan çıkmışlar çıkmasına ama, ne var ki uçmayı henüz öğrenememişler. Tarla kuşu yaklaşan hasat mevsimi nedeniyle oldukça tedirgin oluyor, bir yandan da yavrularının uçmayı bir türlü öğrenemedikleri için üzülüyormuş.

Büyüyen yavruların karınlarını doyurmak için artık daha fazla emek harcayarak daha uzaklara kadar uçuyor, yavrularına yiyecek arıyormuş. Yiyecek aramaya çıkmadan önce de yavrularını sık sık uyarıyormuş. “Aman benim akıllı yavrularım, gözünüzü dört açın. Etraftaki tehlikelere dikkat etmelisiniz. Tarla sahibi de buraya gelirse mutlaka kulak verin. Tüm konuşulanları dinleyin. Ben gelince anlatırsınız. Biz de ona göre kendimize bir yol çizelim” diyerek yuvadan ayrılmış ve yavruları için yiyecek aramaya koyulmuş.

Tarla kuşu yuvadan ayrılır ayrılmaz, tarla sahibi ve oğlu çıkagelmişler. Tarla sahibi oğluna dönerek: “Oğlum buğdaylar olgunlaşmış. Bugün eve dönüp komşulara haber ver. Babam ekinleri biçmek için sizleri yardıma çağırıyor de. Yarın erkenden oraklarını alıp tarlamıza gelsinler, imece usulü tarlamızdaki ekinleri biçelim.” demiş. Tarla kuşu yavruları annelerinin tembihlediği gibi, tarla sahibinin ve oğlunun konuşmalarını pür dikkat dinlemişler.

Yuvasına dönen tarla kuşu yavrularının telaş içinde olmalarından tarla sahibinin geldiğini hemen anlamış. “Söyleyin bakalım, neler duydunuz?” diye sormuş yavrularına. Onlar da çiftçi ile oğlunun

tarlaya geldiğini ve ekinleri biçmek için komşularına haber gönderdiklerini, yarın erkenden tarlayı biçeceklerini haber vermişler.

Deneyimli ve bilgili tarla kuşu: “O halde endişe etmemize gerek yok, korkmayın sevgili yavrularım” demiş. “Kendimize yeni bir yuva bulmak için daha vaktimiz var. Ancak ben yuvadan ayrılınca, size tembih ettiğim gibi dinlemeye ve olanları bana anlatmaya devam edin. ”

Yavrular annelerinin söylediği gibi ertesi gün de sabah erkenden kulak kesilmişler, tarla sahibi ile oğlunu beklemeye koyulmuşlar. Tarla sahibi, oğlunu da alarak tarlaya gelip buğdaylara tekrar bakmışlar. “Buğdaylar yeterince olgunlaşmış, artık bekletemeyiz. Mutlaka biçmemiz gerekiyor.”demiş çiftçinin oğlu.

Babası: “Gördün mü oğlum komşularımızın bize yaptığını? Çağırdığımız hiçbir komşumuz bize yardıma gelmedi. Bari akrabalarımıza haber verelim de sabah erkenden burada olsunlar, biçelim şu tarlayı.” diyerek tarladan ayrılmışlar.

Yavrular duyduklarından çok korkmuşlar ve endişe içinde annelerinin yuvaya dönmelerini beklemişler. Anne tarla kuşu yuvaya dönünce duyduklarını bir bir anlatmışlar korkuyla. Tarla kuşu: “Korkmayın yavrularım!” demiş. “Siz rahatınıza bakın. Daha zamanımız var.” diyerek onları sakinleştirmiş.

Ertesi gün, sabahın erken saatlerinde tarla sahibi ve oğlu tekrar görünmüşler tarlada. Beklemişler ama hiçbir akrabalarının onlara yardıma gelmediklerini görünce, çiftçi oğluna dönüp “Biz büyük bir hata yaptık oğlum” demiş. Komşularımıza ve akrabalarımıza güvenmemeliydik. İnsanın dostu da kendisidir, düşmanı da. Önce kendimize güvenmeliydik. Yarın çoluk çocuk evdeki herkes orakları alıp işe girişelim. Ne kadar sürerse sürsün. Bir an önce kendimiz biçmeye başlayalım.” demiş.

Tarla kuşu, yavruları için bulabildiği yiyeceklerle yuvaya gelince haberi almış. “Şimdi iş ciddi.” demiş. Tarla kuşu önde yavruları arkada yuvalarını terk etmişler.

Dostun da, akrabanın da en iyisi yine insanın kendisidir. Önce kendimize güvenmeli ve sorumluluğumuzdaki işleri öncelikle kendimiz yapmalıyız.

Tarla Faresi ile Şehir Faresi

Bir zamanlar, kırlarda yaşan bir tarla faresi ile evde yaşayn şehir faresi dost olmuşlar. İkisi de birbirini çok severlermiş. Aralarında güzel bir dostluk kurulmuş. Şehir faresi sık sık tarla faresini ziyaret eder, birlikte kırlarda güle oynaya vakit geçirirlermiş. Diledikleri kadar koşar, zıplar, yuvarlanırlarmış…

Günler gelip geçerken, bir gün şehir faresi, arkadaşı tarla faresini yaşadığı eve yemeğe davet etmiş.
-Bu akşam bize gel. Sana güzel bir sofra hazırlayayım. Azıcık miden bayram etsin, demiş.

Bu davete tarla faresi çok sevinmiş. Yiyeceği yemeklerin hayalini kurmaya başlamış. Bütün gece rüyasında peynirler, tatlılar, pastalar görmüş. Bu arada şehir faresinin evinde bir telaş bir telaş… Çeşit çeşit yiyecekler, pastalar hazırlanmış. Bütün gün koşturup durmuş.

Akşam tarla faresi kalkıp gelmiş. Bakmış, masanın üzeri çeşit çeşit yiyeceklerle dolu. Masada hiçbir şey eksik değilmiş. Hemen sofraya oturmuşlar. Ziyafet neşeli başlamış. Tarla faresi önce pastadan bir lokma alacakmış. Tam çatalını uzatmış, dışarıdan sesler gelmiş.

Şehir faresi hemen deliğine kaçmış. Ardından da tarla faresi kendini zor atmış deliğe.
Korkudan kalpleri küt küt atıyormuş.

Tarla faresi sormuş:
-Evin kedisi olabilir mi?
Şehir faresi cevap vermiş:
-Sanırım onun gürültüsüydü.

Yeniden sofraya oturmuşlar. Ama artık neşeleri kaçmış, tedirgin olmuşlar.
Tarla faresi bu kez çatalını böreğe uzatmış. Tam lokmayı ağzına atacakmış, yine sesler işitmişler.Apar topar ikisi de kendilerini deliğe atmış. Yüzleri korkudan sapsarı olmuş.
Korkudan tir tir titriyorlarmış.

Tarla faresi sormuş:
-Evin hanımı olabilir mi?
Şehir faresi cevaplamış:
-Belki odur bilemem.
Sesler kesilince delikten çıkmışlar.
Şehir faresi:
-Kusura bakma. Bazen böyle şeyler oluyor. Haydi yemeğimize devam edelim, demiş.
Tarla faresi:
-Bu kadar yeter! Korku içinde yemek istemem, demiş. Yarın sen bana gel. Kuru ekmek yeriz belki ama kimse de bizi korkutamaz.